

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 250 (1750) ♦ Середа, 31 грудня 1997 року ♦ Ціна договірна

З Новим роком!

І нехай він буде

кращий

за попередній

Шановні співвітчизники!
Завершується рік 1997-й. Ми зустрічали його з надією, а проводжаємо без особливого оптимізму. Бо не змогли досягти успіху в будівництві тієї України, якою її хочемо бачити, з робочими місцями для всіх працездатних, з надійним соціальним захистом громадян.

Натомість тривав спад виробництва, погіршилася і так складна ситуація у сільському господарстві, ще важче стало жити інтелігенції, багатодітним сім'ям, пенсіонерам і студентам, інвалідам. Держава впритул наблизилася до небезпечної межі, за якою — втрата економічної незалежності, а відтак, і незалежності політичної.

Та все ж залишається в наших серцях місце для надії. Адже у різні історичні періоди наш народ пройшов через важкі випробування і вистояв.

Рік 1998-й має стати вирішальним для нашої держави і кожного громадянина. Обираючи наприкінці березня новий склад Верховної Ради України та місцеву владу, ми по суті обиратимемо свою долю. Україні потрібні сили, націлені на творення, а не на продовження руйнації. У світі поважають тих, хто сам уміє працювати, організовувати життя і виробництво. Яким буде рік прийдешній — залежить від кожного з нас.

Хочу побажати вам, шановні співвітчизники, добра, здоров'я, щастя, оптимізму, активної участі в житті нашої держави. Вірю в те, що всі разом ми зробимо Україну багатого, демократичною — країною, якою зможемо пишатися!

Добрих вам Новорічних і Різдвяних свят!

Голова
Верховної Ради України

О.О. МОРОЗ.

З новим бюджетом! Верховна Рада прийняла Закон про держбюджет!

2

○ У другому півріччі 1997 року Кабінет міністрів та інші центральні органи виконавчої влади не виконали в установлені строки кожне дев'ять доручення Президента України.

○ Право на постачання російського газу в Україну одержать 15–16 трейдерів.

○ Постанову уряду РФ про поставку українського цукру в рамках митної квоти буде прийнято на початку 1998 року.

P.S.

Матеріал сьогодинішнього газетного номера дібраний так, що навіть кола ви (замість скатертини) застелите свого скромного новорічного стола нашою газетою — все одно опинитесь у компанії хороших людей. А ми саме цього й хотіли. Тому-то гості наших сьогодинішніх сторінок — люди не обов'язково офіційно-посадові, не обов'язково зореносні чи дуже грошовиті. Швидше навпаки — вони схожі на кожного з нас. Але вони уміють жити всупереч невідомим обставинам. На цих людей (а їх, Богу дякувати, не так і мало) можна поклатися. З ними не страшно зустрічати завтрашній день і прийдешній рік. Тож хай вони будуть з вами сьогодні і завжди. І ще одне. В сьогодинішньому номері ви зустрінете нову рубрику «Листи з кошика». Річ у тім, що деякі наші читачі, перш ніж привітатися, пишуть так: «Мого листа ви, звісно, викинете в кошик...» Ми відібрали для публікації саме такі листи — щоб залишити позаду останній крихти недовіри між нами. До зустрічі в Новому році, дорогі друзі!

Заступник Голови Верховної Ради України Віктор Мусіяка зустрівся з Надзвичайним та Повноважним Послом Сполучених Штатів Америки в Україні Уільямом Грінном Міллером у зв'язку із завершенням місії посла в Києві та поверненням його на батьківщину.

Обговорювалася внутрішньополітична ситуація в нашій державі, а також розвиток українсько-американського співробітництва. Пан Міллер подякував заступникові глави парламенту за допомогу в роботі.

Центральна виборча комісія повідомляє, що 5 січня 1998 року закінчується прийом пропозицій щодо кандидатів від політичних партій до виборчих блоків партій до складу окружних виборчих комісій в одномандатних виборчих округах №№ 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224 по виборах народних депутатів України на території України.

У номер

Вітання

КОСМОНАВТА

З Новим роком і наступними Різдвяними святами прийнято зважувати на те, що космонавт незалежної України під час своєї телефонної розмови з головою Чернівецької області держдержиним Георгієм Філіпчуким. Як передає кореспондент "Української правди", в ході розмови космонавт попросив керівника області перелати гіпоку вільничість буюківцям за сприяння, надане йому під час підготовки до польоту, і велику моральну підтримку, яку він "вдихав" і на землі під час підготовки до польоту. Космонавт також повідомив, що в останні дні він вбудує післяпільотну адаптацію, промилість різноманітні дослідження в американом космічному центрі ім. Ліндона Джонсона, розташованому в місті Хьюстоні, штат Техас, і попросив керівника області покласти вранці до Японії на запрошення уряду та громадськості цієї країни. Після завершення візиту сказав прилетіти до Києва, а звідси вправитись до Рівного, відвідати рідне село українського космонавта і відвідати Хмельницького району, де він народився.

Народного депутата України
Ярослава Ільясевича:

— Загальний сукупний дохід мій та членів сім'ї (дружина і два сини) становив 8696,70 грн. У приватній власності маємо квартиру загальною площею 32 кв. м та гараж 16 кв. м, два автомобілі (мій і сина) — «Москвич-412», УАЗ-469. На рахунок в ощадбанку є 0,64 грн. Іншого рухомого й нерухомого майна, вкладів у банки, цінних паперів та інших активів ні я, ні моя сім'я не маємо.

Народного депутата України
Володимира Марченка:

— Загальний сукупний дохід мій та мого сім'ї (дружина, син, донька) становив 9361,80 грн. У приватній власності маємо трикімнатну квартиру житловою площею 40,1 кв. м., два гаражі по 20 кв. м, земельну ділянку — 0.02 га для будівництва автомобіля — ЗА3-965 і ВА3-21061. Іншого цінного рухомого й нерухомого майна, цінних паперів, приватизаційних сертифікатів, сімейних заощаджень ні я, ні моя сім'я не маємо.

Народного депутата України
Михайла Чурути:

— Загальний сукупний дохід мій та моєї сім'ї (дружина, син) становив 13 510, 27 грн., з них вилучено податків 2223,03 грн. З нерухомого майна маю трикімнатну квартиру загальною площею 56,7 кв. м, земельну ділянку — 0,06 га. Дачних будинків, транспортних засобів не маю. Сума сімейних заощаджень в ощадбанку становила 3000 радянських рублів, покладених до 1992 року. Рухомий у зарубіжних банках не маю. У власності сім'ї такі цінні папери: облігації державної внутрішньої позики за 1982 рік на суму 450 радянських карбованців та три приватизаційні майнові сертифікати номінальною вартістю 50 мільйонів українських карбованців.

Голова Верховної Ради Олександр Мороз узяв участь у зборі трудового колективу Кіровоградської геологорозвідальної експедиції № 37. Під час розмови геологорозвідальники висловили переконання, що за належного фінансування робіт можна створити власний цикл вироблення ядерного палива, а також забезпечити стабільність гривні завдяки видобутку золь-

Збори грудового колективу прийняли рішення висунути Голову Верховної Ради Олександра Мороза кандидатом у народні депутати по Кіровоградському виборчому округу № 98.

Під час поїздки по Кіровоградській області Голова Верховної Ради Олександр Мороз на АТ «Гідросида» провів «круглий стіл» за участю керівників підприємств області.

Олександр Мороз у вступному слові поінформував про роботу парламенту над проектом держбюджету-98. Він запевнив, що думки і пропозиції учасників «круглого столу» буде враховано в роботі Верховної Ради.

Треба зазначити, турботи директорського корпусу насамперед пов'язано з економічною політикою

держави. Зокрема, учасники розмови наголошували на тому, що уряд проводить незрозумілі податкові політики. На їхню думку, треба хоч б років з п'ять попрацювати за постійного податкового законодавства, а не змінювати його кожні півроку, запроваджуючи до того ж закон за законом.

Заднім числом. Окрім того, податкова адміністрація відразу починає нарахувати штрафні санкції, бо мовляв, підприємство порушило строки сплати того чи того податку заднім числом.

На цій проблемі загострив увагу генеральний директор АТ «Дніпроенергобудпром» Іван Марон. Окрім того, він навів як приклад, що на підприємствах акціонерного товариства протягом року побували 235 комісій

Директор АТ «Гідросила» Гаріс Бутрес вважає, що держава має стимулювати ті підприємства, які працюють на експорт, а не бити їх по кишені. Зокрема, митними зборами. Він звернув увагу на те, що об'єкти соціальної сфери не увійшли до вартості майна акціонованого підприємства, і водночас АТ продовжує їх фінансувати, що значно впливає на собівартість продукції.

Комерційний директор корпорації «Лана» Олександр Скірко, голова

правління ВАТ «Птахокомбінат» Андрій Райкович вважають, що треба звернути увагу на розвиток місцевого господарського виробництва. Вони наголосили на погребі стимулювати виробників сільськогосподарських продуктів, щоб не вводити жорсткі критерії щодо імпортованого продовольства. На їхню думку, треба прискорити роботу над законопроектом «Про лізинг». За наявності умов корпорація «Лан» готова поставити на село близько 2000 універсальних комбайнів.

Керівники промислових підприємств також переконані: не можна руйнувати колективні сільськогосподарські підприємства, оскільки фермер, задушений податками і іншими подібними тяготами з села

Підсумовуючи розмову, Голова Верховної Ради зауважив, що всі побажання промисловців буде враховано у роботі над законопроектом. Він звернув увагу на те, що, завдяки чіткій виваженій позиції Верховної Ради, урядові не вдалося задумати виробництво новини податками. Бо, як виявилось у процесі роботи над революційним пактом податкових законів, депутатам насправді пропонувалося «освітити податкову контрольною».

Владимир КОРОЛЮ

Парламентська хроніка

Раннє засідання 30 грудня

Депутатська група «Єдність» внесла пропозицію про негайний розгляд парламентом законопроєкту про ініціювання Президентом:

Група «Єдність» зажадала негайно створити спеціальну слідчу комісію Верховної Ради. До складу комісії, відповідно до Конституції, має увійти спецпрокурор та спеціальні слідчі для розслідування «антиконституційних дій Президента, його адміністрації та підпорядкованих».

Як сказано у заяві групи, виголо-
шених на засіданні парламенту
членом Віктором Омелічем, ство-
рення такої групи зумовлене потре-
бою «запобігти антиконституційно-
му переворотові і знищенню парла-
менту з залученням до цього кримі-
нальних структур».

Депутатська група заявляє про те, що Президент і його оточення «стали на злочинний шлях боротьби з демократичною опозицією». Як твердить депутатська група, «наміри наші надавати опублікованого в ЗМІ «таємного плану переточерюючих дій з нейтралізації партії «Громада», розробленого секретарем Ради національної безпеки і оборони (РНБО) Володимиром Турбурієм». Як наголошує депутатська група, сказано в заяві груп «Єдність», президентськими структурами «осуществляється антиконституційна стратегія утримання влад будь-що, і тому числі і шляхом фізичного знищення політики і адміністративних установ, які представляють інтереси партії «Громада» та груп «Єдність» Парлама Давиденка».

У разі успішного втілення всіх розробок, зазначає «Єдність», виникне низка штучно порушених кримінальних справ проти політиків, шельмування депутатів та активістів опозиційних сил. «Президентська команда стоїть за крок від введення диктатури», — заявляє група «Єдність».

Як сказано в заяві, «можна прогнозувати запровадження найближчим часом наздичайного стану, заборони діяльності окремих політичних партій, зрив парламентських виборів і розпуск Верховної Ради». Введення плану в дію, підкреслюється в заяві, призведе до дестабілізації в країні.

В разі підтвердження цих фактів, сказано в заяві, група «Єдність» пропонує порушити питання про імпічмент Президенту.

Крім того, депутатська група «Єдиність» вносить пропозицію негайно розглянути підготовлений нею законопроект про імпічмент Президента

Головним питанням порядку денного сесії, безперечно, є проект бюджету на 1998 рік. Проте перніж перейти до його розгляду третьому і, можливо, останньому читанні, Верховна Рада вирішила врегулювати деякі питання, пов'язані з його прийняттям. Зокрема, зв'язку з потребою залучення коштів для підтримки народного господарства міністр фінансів Ігор Міркін запропонував прийняти закон

на 10. При цьому було запропоновано відрахувати ці кошти лише з рентабельних підприємств та розподілити їх за погодженням із базисними комітетами Верховної Ради. Врешті-решт, цей закон було прийнято в першому читанні, але за умови, що до 11 січня наступного року Кабінет міністрів надасть Верховній Раді перелік підприємств, куди плануються вкласти залучені кошти.

Денне засідання 30 грудня

Після перерви Верховна Рада розглянула головне питання — проєкт держбюджету 1998 року. Прийнятий бюджет, у тому числі, передбачає збільшення на 10% зарплати працівників державних установ, а також збільшення на 10% зарплати працівників державних підприємств. Тим часом рекордну вагу набув проєкт бюджету на 1999 рік, який передбачає збільшення зарплати працівників державних установ на 10%, а зарплати працівників державних підприємств на 10%. Тим часом рекордну вагу набув проєкт бюджету на 1999 рік, який передбачає збільшення зарплати працівників державних установ на 10%, а зарплати працівників державних підприємств на 10%.

Граничний дефіцит установлений розмірі 3,380 млрд грн./3,8 відсотка від ВВП/г. Проте під час обговорення з новою системою розподілу дискусія щодо другої статті, яка стосується розміру державного боргу, — його втрата-реституції визначено в сумі 16,961 млрд грн./18,9 відсотка від ВВП/г. — виступила на першому етапі роботи державного боргу дала більшість. Зокремо, що державні внутрішні зовнішні записання мають здійснюватися в межах загального обсягу визначених граничних розмірів державного внутрішнього та зовнішніх записань. А загальний розмір у 1998 році для позачасових державних записань та фінансування дефіциту бюджету становив 5,580 млрд грн.

Отже, рекордну вагу заявлено взято (240 голосами). 3 нов бюджетом!

Сергій ЛАВРЕНКО

Високому суду не потрібен текст. Важливо мати лексикон

УЧОРА Конституційний суд України оголосив рішення, прийняте за конституційним зверненням громадян з міста Жовті Води про офіційне тлумачення статей 55, 64, 124 Конституції України.

Підставою для розгляду справи стала відмова суду застосувати юридичні акти, прийняті позивачем за цих громадян до Кабінету міністрів України про виконання зобов'язань за облігаційми державної цінності без процентної позиси 1990 року та відшкодування моральної шкоди.

Відмова у прийнятті позитивних та інших заходів, скарг, оформлених відповідно до чинного законодавства, є порушенням прав громадян, які зазнали, як згідно зі статтею 64 Конституції України не може бути обмежено.

За рішенням Конституційного суду частину другу статті 124 Конституції України необхідно розуміти так: колишній суд, який постановив рішення про відшкодування, вирішує спори про права та інші правові питання, поширює на всі правопослідовники, в тому числі й ті, що виникли з факту придбання громадя-

нами України облігацій Державної цінності безпроцентної позиси 1990 року, щодо яких, відповідно до Закону «Про державні гарантії зашляху держави громадян України» від 21 листопада 1996 року, державі наразі не є зобов'язання про компенсацію реальної вартості знецінених державних паперів.

За рішенням Конституційного суду, ухвали судів загальної юрисдикції про відмову у прийнятті позитивних заходів, які вимагають виконання зобов'язань, які виникли у зв'язку з придбанням облігацій Державної цінності безпроцентної позиси 1990 року та відшкодування моральної шкоди підлягають перегляду в порядку, встановленому Цивільним процесуальним кодексом України.

Після оголошення рішення голова Конституційного суду Іван Тимченко провів прес-конференцію. Представники засобів масової інформації з інтересом че-

кали на сесію, на яку їм надіслали це до засідання. Голова КС має намір «розскрити» тих, хто чинив тиск на діяльність високого судового органу. І розскрити, чим викликав, як воно казали, члених злив-зливів в багатьох юристів.

Згодом, з усіх органів влади на Конституційний суд тисли Верховна Рада, особливо її Голова Олександр Мороз, а також Президент Іван Артемюк.

Іван Артемюк поставив на телефонну розмову, яку йому відбувся між ним із главою парламенту. Наявний посвідчення суду заявив, що начебто Олександр Мороз пропонував йому прийняти за двома справами «правильне рішення і тоді він не дасть ходу депутатській завісі, в якій ідеться про несліпотишні призначення шесті членів Конституційного суду президентським указом. Шлюм зрозуміло, що довести або спростувати факт такої телефонної розмови важко.

Отже голові Конституційного суду, як юристові, варто було б знати, що використання артемюківських підказок підтвердити документально, знайоміше іспрофанально або викликати

бояжливим зіграти комуся в руку і пахне зяювочкою політикою коютирою. Якщо пав голови і озовувався ним Конституційний суд використовувати у своїй роботі такі, скажемо прямо, сумнісні аргументи, то чому ж не застосувати і відповідність норм права прийнятих іншим рішенням?

Шановний Іване Артемюку, ми шлюм зрозуміли з вами, що суд, а тим більше Конституційний, має бути незалежним у своїй діяльності і дотримуватися букви закону.

Ми також переконані, що суд має бути опаківаний у ставленні і до Верховної Ради, і до Кабінету міністрів, і до адміністрації Президента, і до самого глави держави, і до пересічного громадянина.

Мас дукче вліпаш ваша обіцянка, що під час прийняття рішень за будь-якою справою жодні вказівки, крім положень Конституції України, виконуватися не будуть. Це поше являю, бо до самі сумніваюся, чи не сприймає високий суд Конституцію і її гарантії за політично-символіч.

Марина КОВАЛЬЧУК.

Вибори-98

Школа для кандидатів. І не тільки

Україна готується до виборів. Не лише до Верховної Ради, а й до місцевих рад. Велічезна армія пошукувачів мандатів народних обранців має дотримуватися певних правил. Аж ось намагаються додержувати таких правил мають змуги підприємці цивільновою країну від дикунської.

Закон «Про вибори народних депутатів України» створив юридичну базу. Але, як і будь-який інший закон, не заміняє освіти усіх людей, що виникають під час проведення передвиборної кампанії та самих виборів. Зокрема, стичний би справи та його зв'язок з практичною діяльністю самих кандидатів у народні депутати, їх довірених осіб і членів виборчих комісій усіх рівнів.

Досвід попередніх виборів (у яких автор брав участь як кандидат у народні депутати до Верховної Ради) має підстави стверджувати, що є значна кількість моментів, які закон не може передбачити.

Наприклад, на одній з дільниць довірена особою одного з кандидатів забирала та ховала агітаційні плакати інших кандидатів. Мені вдалося схитати його за руку. Сховаю, адже який підставив голова комісії цієї виборчої дільниці, представники інших кандидатів у народні депутати і навіть інша довірена особа цього ж кандидата.

Чи робити далі? Як таке порушення має позначитися на подальшій діяльності? Чи вилучити з дільничної його представника або всіх представників кандидата у народні депутати? Яким документом повідомити про цей факт Центрибробком? Це сталося не в день записування, що виникли під час з'ясування конфлікту.

Згадав лише один випадок. А їх — багато. Намагаючись заборонити кандидатів в народні депутати перебувати на дільничній під час виборів, недовірених одних кандидатів у народні депутати на збори виборчих колективів та створили найкращих умов для інших тощо.

Чи можна запобігти всьому цьому? Так. Для цього слід провести попереднє навчання всіх учасників виборчого процесу. Таке навчання Центрибробком міг би організувати і провести з допомогою товариства «Знання», яке офіційно політично не заангажовано громадською установою, яка має значний лекторський та ідейний потенціал і розгалужену мережу своїх філій.

Після того, першим постанове питання про фізичну та юридичну інформацію. Одним із джерел мають бути інформаційні, передані частиною 55 статті 42 Закону «Про вибори...» — 17 тисяч триєв від кожної партії, яка братиме участь у виборах (передбачає заперечення: згідно з частиною 12 цієї статті заставка повертається партії, як і повертає не менш як 4 відсотки голосів і матимуть право на розподіл місць за партійними списками. Але таких партій може бути 5-6. А братиме участь значно більше їх кількість). Другим джерелом мають бути інформаційні від кандидатів в народні депутати, які вольють навчити своїх довірених осіб. Третім — частина коштів з державного бюджету. Ажде залагодження спірних ситуацій і конфліктів потребуватиме значно більших витрат, аніж витрати на навчання.

Голова товариства «Знання» України Анатолій Пастернак вважає, що для установа злати інакше й організації, і методично-консультативну допомогу Центрибробком у проведенні такого навчання.

Перевати? Усі учасники «тратитимуть» за одними правилами, що дасть змогу уникнути значної кількості непорозумінь та конфліктів: зменшення витрат часу на відвідування та з'ясування положень закону і його трактування; виключення порушень закону через неіснуючі з ним або його неорозуміння; підвищення якості роботи всіх учасників виборчого процесу; залучення на вибори більшої кількості виборців як через збільшення їх особистого зацікавленості у процесі та його результаті. Це лише деякі з переваг. Проте і щоб невеликого переліку досить для того, що зрозуміти: ідея має сенс.

Слово за Центрибробком.

Геннадій ПАСТЕРНАК-ТАРАШЕНКО.

На чому стоимо?

ВЖЕ СЬОМІЙ рік незалежності Української держави, а питання бути чи не бути, на превеликий жаль, не зникли з порядку денного. І це з огляду на те, що сьогоднішній день не додержав загрози для держави — її державна влада. Чи то дій щодо відшкодування фінансової вигоди з облігаційми державної позички, чи ініціатива ринкових реформ при проєктуванні економічної адміністрації, чи ініціатива зменшення і поліпшення якості життя найбільшими досягненнями цих років — Конституційно Україну і новим виборчим законом.

Історичне пам'яті про розвиток подій в Українській державі початку цього століття має стати застереженням від повтору помилок і щодо подальшого зменшення адміністрації, і щодо експериментів із швидкодіючих форм державного управління. Діяльність кроків чим шлюм ми вже зробили.

З сучасної України ми маємо зосередити небагато досвіду, як ми зможемо зрозуміти предмет гордості й відносно об'єднаним чинником для всіх націй. Конституція України таємниці є і в цьому зв'язку на чинячи неконституційні дії має розглядатися як виклик всьому українському народові. Сказати про це змушувати насамперед виступаючих глави держави і цілеспрямована пропагандистська кампанія на підтримку конституційних засад державоуправління. Зокрема внаслідок цього можливого проведення референдуму щодо інших питань, які не мають юридичного інструменту у участі громадян держави у вирішенні державних справ, і для творення жорсткого диктатури, що перетворює громадян на державних рабів. Це несехрещено створює приклади середовища Франції чи деяких сьогорішніх республік колишнього СРСР.

Але в Конституції України закріп-

лено право глави держави на призначення референдуму виключно щодо змін до Основного Закону після їх схвалення не менш як двома третинами парламенту (стаття 156 Конституції України). А стаття 161 Основного Закону стверджує: «Ніхто не може узурпувати державну владу. Таким чином, намір Президента вступити у конфлікт із Конституцією. З огляду на історичну орієнтацію не тільки своєї держави, а й сьогорішньої, стаття 17 української Конституції зазначає, що «Збройні сили України формуються і ведуться згідно з принципами демократії, а їх використання нікому не можуть бути використані... усунення органів влади чи переширення їх діяльності. І продовження застверджує від неконституційних дій шістьдесяти статті Основного Закону: «Ніхто не зобов'язаний виконувати явно злочинні розпорядження чи накази».

Інший намір — використання Конституційного суду для досягнення бажаного вселюдів — має вигляд логічною можливістю, хоч і не безспірний. Аналізуючи рішення Конституційного суду, можна стверджувати наявність деякого відхилення від беззастовного служіння праву й Конституції з окресленою симпатією до актів глави держави. Наприклад, під час розгляду проблем призначення заступників

глави місцевих державних адміністрацій рішення приймалося не за актами правозастосування щодо призначення відповідних осіб, а тільки за нормами положення, затверджені указом Президента, який регламентує такі призначення. Вони вказані неконституційними. А як же сам указ, що затверджує це положення? Аж стаття 118 Конституції визначає місця державної виконавчої влади, в статті 6 Конституції стверджує, що «Органи... виконавчої... влади здійснюють свої повноваження у встановлених цілях Конституції, не маючи і відповідно до законів України».

Але попри це я левен, що високий рівень юридичної прависвідомості судів Конституційного суду стави тим запобіжником, що уможливило використання їх в якості інструментів у виконанні політичних дій.

Кожен успішний чин у нашій державі з таким неодорідним, ба навіть розширеним, суспільством потребує закріплення і захисту, а не разів і двох разів.

Життя не закінчується заставою. Нехай кожен, хто має намір переступити через Основний Закон Української держави, пам'ятає про відповідальність перед нею.

А якщо є відчуття невеличкості якості політичного ґрунту, ставлямо на ґрунт права, діємо за Конституцією — це найнадійніший ґрунт.

Олександр ЛАВРИНОВИЧ, заступник голови парламентського Комітету з питань правової політики.

Два подарунки під журналістську ялинку

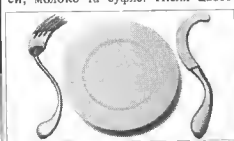
Гарний подарунок до Нового року — це, напевно, акційний об'єднаний підручник — приготував своїм студентам Інститут журналістики Київського Національного університету. Передусім, це праця його директора, українського публіциста і вченого Анатолія Москаленка «Вступ до журналістики». Автор намагався зацікавити увагу на двох основних аспектах:

ознайомити журналістів-початківців з правовими та юридичними основами, а також навчити їх професійному «кодексу честі». До слова, одолюваний курс включав з навчальних програм історію, лінгвістику, математику, фізику, хімію, біологію, медицину, психологію, філософію, економіку, соціологію, політику, право, історію, географію, архітектуру, мистецтво, спорт, туризм, транспорт, зв'язки, енергетику, космонавтику, екологію, інформацію, комунікації. Підручник, побудований на матеріалах семінару представників політичних клів і засобів масової інформації у межах програм «АДІС», він є, напевно, добрий вихід студентам гуманітарних факультетів вищих закладів освіти.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Скатерттина-самобранка

Полаючи страви на стіл, треба дотримуватися «субординації»: спочатку — холодні закуски, потім — салатик, шинку, холодне смажене м'ясо, птицю, дичину. Після холодних закусок подають гарчі, бульйони, борщі, супи — з грісиками, пиріжками. Холодні супи — з відвареного рибу, баліками. Доухи повинні бути пиріжки з рибом. Другі страви ставлять на стіл у такому порядку: риби, м'яси, птиці, дичини, овочеві, асери, круї зні та борошняні. Солодке подають, прибрали зі столу всі закуски та гаряче. Спочатку компоти, муси, морозиво, салати з фруктів, пушні. Потім гарячі солодкі страви — соуси, молоко та суфле. Після цього

подають сир, фрукти, цукерки та печиво, чай, каву з чарочкою лікеру або какао. До чаю і кави ставлять вершки або молоко.

Вино подається, коли на стіл поставлено закуски. Спочатку апетитив, коньяк, потім сухі вина, шампанське, мінер, десертні вина, коньяки, наливки. Шампанське подають у спеціальному візері з кригою, мінер і столові вина — підігрітими в піску. Коньяк має бути кімнатної температури.

Якщо після таких розкошів ви зможете самостійно встати з-за столу, значить, господиня щось прогавила.

Листини & кошика

Завітайте до нас, пане Президенте!

Якось на поховання односельчанки до нас приїхали його родини з Глобінської району. Запитали ми баб Марю, як їм живеться. «Як усім, — відповіла жінка. — Але недавно в селі усе навкруті вирвалося».

Виявляється, місцеве начальство «жваво захопило» по гірному приношу високого гостя — Президента Л. Кучми. Приблизно, бігли, фарбували. А одному вестерону навіть паркану поставили. Щоправда, його після від'їзду одразу ж зняли і на склад відвезли.

«О другий ночі тоже затараннани у виконіе, — задувала бабуса. — Я схопилася, не второпав, хто і з чим завіта. А з вулиці гукають: «Примітайте пенсію за три місяці. І показється, бо мені до ранку треба гроші за три місяці усім пенсіонерам видати».

Та я пишу не задля розвінчання показує. Хай Леоніда Данилюк дає нам записки. Може, і данилюк серед них виплатять. Обцяю, мовчати про таку благодійність, як риба.

Тамара ДИЧЕНКО
Козьшнішський район
Полтавської області.

31 грудня 1997 року. № 250 (1750)

Стратегія виживання.
Фото Т. КАРАМШУК (8 років).
с. Чорнобай
Черкаської області.

то-таки завітала редакція вашими доробками. Попри різноманітність сюжетів, усі роботи просякнуті любов'ю до життя. А якщо — навіть професіоналізм, розгладженим дівки з них, добром задати і ще нагадувати на «сперкер», про яку згадав у своєму листі Михайло Світличний з м. Старобіль-

Іван ЛАЗНИК, журналіст

Перші ластівки. Вони ж — перші крокодили

Оголосили наприкінці минулого місяця фотоконкурс для переплатників «Голосу України» і «Голосу України» — Тижень, мідично вагалися. Сумніваю було безліч. Взяти б таке чи стане оголошення тема привабливою? Або чи зможуть одніи виявитися руйнівною силою у боротьбі за призи від наших спонсорів? Чи буде нашім необхідні для друку якості? Але найбільше хвилювало — чи до конкурсу взагалі нашому читачеві терп?

Результат перевершив усі найоптимістичніші сподівання. «Укрупню» просидівши редакція вашими доробками. Попри різноманітність сюжетів, усі роботи просякнуті любов'ю до життя. А якщо — навіть професіоналізм, розгладженим дівки з них, добром задати і ще нагадувати на «сперкер», про яку згадав у своєму листі Михайло Світличний з м. Старобіль-

ська Луганської області. «У крамничих ані чорно-білих, ані кольорових матеріалів для серйозної роботи, — писав Михайло. — А ще, переконали читач, «треба саме на сторінках «ГУ» відправити привабливі традиції таких конкурсів. Фотографіти відшукують на пропозицію пошарпати і за мізерний гонорар, і навіть без нього».

Редакція визнала пропозицію Михайла Світличного слушною. Тому ще раз нагадуємо умови конкурсу. Написайте чорно-білі або кольорові фото будь-якого формату, що закарбовували ту чи іншу мить сільського буття. Краєнь з вашого доробку обов'язково надішлюмо (одно — за гонорар). Ну, а на авторів робіт з позначкою «най» — тобто найкращі, найнестандартніші, найнеповторніші (їх визначатиме редакція газети) чекають цінні призи. На переможця — така необхідна річ, як побутова наосна станція від фірми «Циртекніка» (тел. 044 — 483-60-16). Знімки надішліть (з позначкою на конверті «На фотоконкурс «Село очима селян») до 15 лютого 1998 року. На звороті кожного фото мають значитися (розбірливо) його назва, прізвище та ім'я автора. До конверта вставлять також коротку передплату квітанція (або підтвердження поштою) віддання, що ви — переплатник «Голосу України» або «Голосу України» — Тижень». Знімки не повертаються. Хай щастить у Новому році!

Ходи куди хочеш, тільки не зможини.
Фото Михайла СВІТЛИЧНОГО.
м. Старобільськ Луганської області.

Давно не бачились.
Фото Василія ТИХОЛОЗА.
с. Чорнобай Черкаської області.

Найкоротша дорога пряма

Оксана ТЕЛЕНЧУК, «Голос України»

Мені казали тоді: «Якщо вас запитують, що ж вам ділять», — казав Віктор Рибинюк. Обставини не зламали бувалою організацію виробництва, а ринковою «рефінансуванням» динамічно перебудовували виробничу й управлінську структури і шукали нові й нові способи самореалізації. Нинішні акціонери товариство — це багатопрофільний, багатозадачний концерн (близько 60 підприємств). Своєю чоту — «Електрон» проклали колом приватизації, згодом цією колою скористалися інші підприємства регіону. Випуск сучасних телевізорів шостого покоління з використанням комплектів провідних фірм — це один із напрямів діяльності «Електрон». Окрім того, під маркою «Електрон» налагоджено потужне виробництво пластмаси, здійснюється лінійний проєкти, виробляється об'єкти для автобуса тощо. Можна було б назвати багато інших проєктів, але навіть з нагоди ювілею Віктор Рибинюк, відомий в Україні «зуб» директорського корпусу, не хоче вивалити бажане за динське. За плечима в кризового ділера підприємств об'єднаних і команда акціонерного товариства, і ОПОЛ, на базі якого створено виборче об'єднання «Ділова Лівшинська». Нині підприємці висувають політику із свого серця.

Такого, як було, усе не буде, — сказав напередодні Нового року Віктор Рибинюк. — Я не хочу нічого ні в кого просити. Ми знаємо, що робити. Львів.

Два з половиною роки тривала навколоелектронна майновий війна — виснажлива і перекрив Феміда визнала правоту команди Віктора Рибинюка, якщо політики направили собі дивиденди по суті за рахунок акціонерів ВАТ «Консерн» — «Електрон». Сім років тому когось зробили ставку на крихлий внутрішній стрижень Віктора Рибинюка і обрали його президентом об'єднання підприємницьких організацій Лівшинська (ОПОЛ).

Кращий спортивний оглядач — наш!

Напередодні новорічних свят Федерація футболу України підбила підсумки роботи протягом року. На урочистому засіданні були відзначені видатні та журналісти, які за цей період найбільше прислухалися національному футболу. Серед лауреатів — спортивний оглядач «Голосу України» Віктор БРАНІШКІЙ. Диплом та цінний подарунок (магнітофон «Панасонік») нашому колезі вручав Прем'єр-міністр України, президент ФФУ Валерій Лустовийтенко.

Нагорода

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, «Голос України»

Вільний стиль від вільного звіра

Я милую розпитуваю по взуначці...

«Розкусити» прекрасну незнайомку на новорічному вечорі можна, подивившись на її... вушці. Якщо жінка надек пригортає вушці до шийки, то вона зиває ні в чому собі не відоміти і не відставати від життя. Якщо жінка надек сарматські черевички, то дівчина досить енергійна і честолюбна. Туді-«ладочки» свідчать про бажання жінки господині мати успіх і асоці, вона зиває, чого хоче, і неукляно добивається своєї мети. Але ті самі «ладочки» без підборів — свідчення витонченої натури, яка живиміями про ідеальне кохання.

Чоботи на шнурках означають, що жінка володарка захвату прагне бути в центрі уваги. Дівчина з спортивними вузлами — «свій» хапач, шпачка пригод.

...а милого по носі

Характер загадкового незнайомки можна визначити за формою носа. Кирпатий ніс у людей з м'яким характером. Ці люди сором'язливі і схильні до компромісів. Їх суперечку намагаються не виставляти. Боятися складаних життєвих завдань.

Римський ніс характеризує алому зарозумілу, але консервативну. Хоча такі люди дуже чутливі. За справи ставляться достатньо творчо.

Орляний ніс — підвартя ознака неспокійності, скупості і мстивості. Таких людей мати в неуряду дуже небезпечно.

Ніс п'ятичком — такі особистості схильні до металічно-односторонності. Вони усміхнені і безтурботні, милі та байдужі. І, як наслідок, жовсім не думають про загрозливі джерела.

Тонкий, загострений ніс — ознака раціональності та поміркованості. Таких людей легко образити.

М'ястистий ніс характеризує людей з «золотими» руками. Їм щастить і вони можуть зробити баскуку кар'єру на будь-якому полі діяльності.

Підатний ніс — риса інтелектуальності і життєлюбності. У них добрий смак, однак вони дуже заправні і іноді надто зломатливі.

Ніс з горбинкою — у самовпевнених і нетерпеливих це чужої думки людей.

ДИКТАТОРИ мови вимагають від нас, щоб із настанням нового року ми упорядкували до штира (навіть коли насправді нам подобається бути, схожими на собаку, козлу, щурку чи корову).

Панacea від цієї диктатури — пошук компромісів. А для початку можна таки прислухатися до свідчення експертів. Свій завдання, що теоретики та виробники мови все одна ніколи не співпадають в унісон. Тому їхні поради часом каються до волюнтаризму численних експертів не-мовлять.

Перше, що нам проорокують: панування жовтого, синього, шоколадного кольорів, які та без. Репіта — також у фанорі, особливо коли ви роками зивали до своєї індивідуальної мети.

Повідомляють і про прихід нібито зовсім нового стилю, про шарованія розмаїття і аротик. Пророкують розширення із технію і максималізм. Те, як інакше виступають інші війня, поки що не відомо. Однак деякі штири шось вималюють.

Патрик підняв свою руку за тих, кому до вподоби м'я-

кі лінії, жіночність. Усілякі там корсети, бантики, мереживо, бархат... Навіть класика не коштує, а «плавна» і підкреслює фігуру (тобто навіки деякі тигричі озники). До речі, плавні леді довші і якісь чимось нагадують камелію Казанови. Двообротні застібки знову відстояли право на існування.

Можуть стрибати до стелі ті, хто любить пошукати неспокійну. Наступного року нас не обвистять, якщо ви протегуєте тимесетися у чоловічих шкарпетках та дівочій шифоновій спідниці, строгому піджаку та мерсидівних штанах.

(Утім, таким любителям ексцентричності не стояло на заваді й раніше).

До слова, про ексцентрику. Їй тепер — зелена вулиця у всьому. Можна без сорому пошуквати клітинки, смуги, крапочки та киточки. А якщо вас зивуватимуть у неспокій, погляньте на опонента зверхним поглядом («Ти що — з Ураду?»).

Різи за думок речі не заборонено носити й на вечірки. Шопрара, нині розкішні тканини (у тому числі по-тигрічому ворсисті, оздоблені локосом та бісером) ще більше утвердять свою перевагу.

А коли в товаристві високо-чолних снів ви з'явилися в

чомусь укрій неспокійному, прозорому — не бала, зовсім навпаки.

Туді-поступово втрачають стійкість, підлаштовуючись під фанок високої моди. А якщо дещо занадто мерсидівно, тигричово, плавні, то неспокій підлаштується. Від великих кішок вузляти невідко запозичуватися хіба що малюнок шкури. Одяг — теж хоча ці гепардові-леопардові мотиви набридли залогом до 1998 р.).

Ті, хто неспокійно гримуватиме, буде в розпачі: знову насувається час аскаричних фізіомій із переляканим фізіологічним, синього, золотого, сріблястого. (Прив'язка до тигра тут, певне, така: він живе у лісах поруч із розмальованими папусами).

Витрачаючи на фарбах, можна заощадити на деяких прикрасах. Утримайтеся від аскаричних прикрасок: серцями та пудовими коралами. Сидіте, в чому собі не відмовляйте, — зловрозні перси.

Із зачісками легше (так здається на перший погляд). Ідеальнішим буде лише ті, хто зиває прагне посягти на голову чомусь охайного. Перш ніж потрапити «з корабля» — на бал (читай — роботу чи розвагу), ви мусите уявити, як випали за борт, лоборічє німоки, а потім з тим, що вислідок купання утворилося на голові, сунути, коли треба. Гасто, заснісе ще в попередньому році, — ігнорувати прошу! Тим па-че, тигри теж не роблять жодних укладок.

У цих схематичних настановах є великий плюс: люди мові схильють нас до розмаїття та свободи щодо зовнішнього вигляду. (Хочеться, щоб і те, і друге було й у наших думках та поведінці). А розмаїття і свобода ще раз визначать наявність вибору.

Тому — вибирайте те, що вам видається дошлюбнішим.

Алкоголь у малій кількості...

Дослідження учених показали, що алкоголь у незначних дозах сприяє попередженню серцево-судинних захворювань. Однак йдеться про кількість алкоголю, який міститься в 150–200 мл сухого вина. Тим часом майже кожний дорослий людина доводить себе 6 раз пережати наслідки надмірного вживання спиртного. Дотримуючись рекомендацій лікарів, можна уникнути вранішньої недуги, використавши деякі поради. Перш за все пити треба повільно, тоді більша частина алкоголю встигне окислитися в організмі, не потрапивши до мозку. Вживаючи при цьому добряче поїсти, надаючи пе-

ревагу овочам і жирній їжі. Вживання великої кількості рідини також може послабити дію спиртного на організм.

Важливо знати не тільки як, а й що пити. Особливо підступний мілий, витриманий лінол, таї, як коїяк, віскі, бренді, в таких червоно виноградно, яке викликає сильний головний біль, і всі види шампанських і шипучих вин. Краще вживати міцну горілку, джин з то-ніком або хороши білі вина.

Ну в якщо неприємні всі-таки стануться, вийти-те кілька склянок фруктового соку, солодкого чаю чи кави з медом і лимоном. Допоможе чашка мішного м'ясного бульйону, легка нежирна їжа, кисломолочні продукти — кефір, ржаква, йогурт. Якщо у вас здорове серце, прийміть теплу ванну. Але головне: порада — не пийте багво!

Фотос ЕККА
КОВАЛЧУКА

Листи з кошика

Вірю!

Пропу цього листа не викладати, а передати цілительці Валентині Іванівні. У мене найбільше у світі горе — зрадлив чоловік. Скажіть, будь ласка, чи слід вірити йому? Що треба, щоб він був мені вірний? Може, є якийсь дія для збереження сім'ї?

Ольга С.

Березанський район
Миколаївської області.

Не вірю!

Усе більше розкривають анімації. Прізвище жодяє, а як одні з відомих цілительок Тонічине, мала прихити та десь затрималася. Замість неї прихити троє її представників, які продавали дрібний товар начебто нею заряджений. Кувала в портрет аспірації, прикладала дуже травальні час до хворих місць і врані-решт викинула його до кошика.

Зрозуміла остаточно: одні ба-зусі з асими очима лише на-завжди анімації аспірації. Портрету кожен має шукати у Бога, а не в екстрабрекуві.

Марія ТОМАШУК.

Знам'янка
Кіровоградської області.

Роман ВАТРИЧ, журналіст

Під туману безлиси. Навіть «Віртуози Москви»

Шанувальників класичної музики і великого таланту Володимира Співакова, які заповнили Національний оперу вчорішньої минулої нічлі, очікувало велике розчарування. Ні, не прою відомо у всьому світі камерного оркестру. А груда-несюю погодою.

Через туманний туман аеропорт Бориспіль не зміг прийняти літак з «Віртуозами...» на борту. Хоча глядач кілька годин не залишав театр, сподіваючись на диво у небі над Києвом.

Дива, на жаль, не сталося. Отож, як повідомили нас із групи «Інтерпайп», що виступили

організатором новорічного концерту «Віртуози Москви», придбав квитки можна поперунити в касу Національної опери й одержати за них гроші.

А Володимир Співаков пообіцяв, що виступить у Києві обою їзаквою. Тільки-но з'явився найменше «нікно» в на-прудженому гастроному календарі популярного колективу.

А в тому, що Маєстро слів на вітер не кидав, ми вже неодноразово пересвідчувалися.

Валерій ДРУЖЕНКО, «Голос України»

Святовий концерт

Мерцій під ялинку в лісок — сьогодні тут буде хімок

У сільськогосподарському 1997-му все по-старому і навіть гірше. Європейською жінтицею, як планувано нещодавно наголошували чиновники, Україна й цього року, на жаль, не стала, а ось недобори, недолі, невиплати і безгрош'я, як і раніше, на галузі налягають. Але не будемо про сучас. Тим паче, всім іншим непереливки — від пересічного аграрія до генерала-генерала. Узяти хоча б міністра АПК Ю. Карасика. Злізши стверджують він, мовляв, лише про свої інтереси дбає. Але ж це, доречай, чутачу, не зовсім відповідає дійсності. Адже він, аграрна людина, особливо тепер про державне пильнує. Всього у справах, серйозний. Словом, б'ється немов риба об лід. Ну, хіба аграрно-партійні питання — річ особиста? — Ось... Про міністерське крісло треба подбати, з міжнародними фінансовими організаціями поспілкуватися. З офіційним візитом закордон відлучити. Та й вибори парламентські на носі. А тут ще село. Тож клопоту — аж греблю тати.

До речі, про Вершину Ралу, з чиновників про заповітний мандат ірис хіба що лінківка, а ще — Президент, якому балотуватися посада не дозволяє. У зв'язку з цим, треба думати, на село зійшла кабінетна благодать, поспіналися обішники, задоволення, умовляння. А в особливо перспективних аграрних округах — про людей від землі згадали настільки, що тамтешнім керівникам господарств за майбутню підтримку почати про-

розширення площі під «королівською» можна вважати мало не головним нововведенням року, що мине. Навіть за сучасної врожайності, розмірковували у високих кабінетах, вона обдурює небувалими дивидендами — шістьма мільйонами тонн зерна. Пашувалося, культура стала мало не рятівницею сільськогосподарства, насамперед — набути боти нашої золотодобу за часи демократії корівник. А там, бач, підстрибнуть надолі, все-лише зарокують пороста, зазвужають ути курі, що напередодні виборів зовсім не зайве. Отож, обласні, а за ними й райадміністрації навесні отримали зверху лінійку вказівку — негайно розширити площі під кукурузою, хліб навів за рахунок скорочення посівів інших культур.

Ця постатка померла в зародку. За браком у аграрників техніки, пально-мастильних матеріалів 10% цієї «королівської» площі так залишилася незаробленою. Та й урожайність виявилася

з'ясувалося — знову готують обішники. Кредити під нормальні відсотки для розрахунків із товаровиробниками за здану сировину виробничим так і не дочекалися. Немає й закону, який чітко закріпив би визначений ринок від солідної інтервенції — за кордоном. Результат — нинішнього сезону знову кипіла робота за дзвонячиною схемою, банкрутів серед аграрників і заводчан більше, ніж минулого.

Замість планованих трьох мільйонів білих кристалів зарвино, в ліпшому разі, два. А ще донесена виробила боти піску і готували пів-Сорозу. Експерти поділяють: можна поздовжити благолюбивих із МВФ і Світового банку з перемогою в цукрових війнах — початком кінця нашої валютної галузі.

Пісня № 3 (перезаборона).
«Е-є, смикнемо!» Від виконання вимагається задіяна емоційна напруга. Під час співання на людях щодня частіше відбудуватися і захищати пів. Особливого значення набуває перед вибором десь на селі. У нас необхідно йти, відчувати по-людськи — в обійми. Це цілком утерпіння в довіру, співачці рекомендується з чесним людям

звездесть «А нам все одно» (паралельно). Ось нею і треба ухвалювати відповідати: мовляв, раніше був зайвий галузевий Мінсільгоспторг. Нині — МінАПК. Живе воно за функціональним принципом. Відповідають жас-не-жас — а нині. Тож Іван або, тям, Петро, що ти носиш, що зібрав, як ти борасишся-виживаєш — твої проблеми. А міністерство це не обходить, його справа сторона — стратегічні кадри розробляти. Тим паче напередодні виборів. Ось вона, рятівна пісенька.

Виконку Ю. Карасика:
«Був я нещодавно в Угорщині. Зустрівся там з міністром і питаю: — А скільки у вас цукрових буряків посяно?»

А він дивиться так на мене, а я кажу: — А скільки не зібрати?

А він каже:

«Я взагалі цим не волюю!»

А тут (в Україні. — Авт.) міністр має цукрові буряки збирати... Це просто наші менталітети. Необхідно зрозуміти, які наші перспективи і що ми маємо робити кожен на своєму місці».

Пісня № 5 (благословення). «Час ми не принісе». Виконуватися чиновниками жалючим голосом у присутності представників міжнародних фінансових організацій, делегатів іноземних держав. Непогодо включити в програму офіційних зарубіжних візитів. Бажаю, щоб шість перебував виступ: «Ми — люди не турботи... Нічого, що нещода — зате вродило. Такий дрібняк, як пелена в потрібному місці солозо, простягнута вчасно року і, само собою зрозуміло, заповнена в тому, що вкладений стовп сподівано окупили, дають потім відомості кредитора знати: час додати нашу кроплю до зливи своїх кішені.

Озвучують «Чом ти не принісе?» рекомендувало не менше і свята, а з 8 Березня, 1 травня, 7 листопада, а також в інші дні прилюдного року. Справа прибутова. Ну, і міністерство агропродури при цьому неод-

ВІТАЛЬНА ТЕЛЕГРАМА
Валерію Андрійовичу Карасику
Ваше сільське господарство
всім дуже полюбилось
Дякуємо про щого 1 калаші
Залиши в вамі йов та Світовий банк

Колаж Генері ГАЛУЗІНСЬКОЇ.

зенті віддати. Та чи те ще буде... 1 хоча ляхомовці знову про своє, мовляв, дають дешино, щоб забрати потім набавито більше, загальом називають прогрес, і в подарунок для аграрників. Але повернімося до зайнятості. Сільськогосподарський лідерам тепер не до гуляж. І вже, напевно, не до того, щоб програми «під'ялимо» виставити і танцями складати. Та все ж такі Новий рік. Ось ми й вирішили допомогти. Перебрали всі імпровізації, виконали аграрним ботомом у році, що мине, вибрали денки, найефективніші, їх і пропонуємо включити у чиновницький «під'ялимовий» репертуар.

Хіт-парад «Агро-97»

(рекомендуємо до використання на Новорічному вечорі МінАПК)

Пісня № 1 (уточення). «Ой, у нас кукуруза стала». Написана за мотивами відомих творів М. Урлича — великого кукурдівника і легендарного рятівника села. Відтак цим твором пропонується відкрити концерт. Виконувати рекомендується з пародом, обов'язково стачи і з качаном у руці.

нижче від сплітованої — 34 центнери з гектара. Усього взяли 3,8 міль. тонн — і для прориву неусто.

Пісня № 2 (підзаборона). «Салодісія про задоволення». До виконання на «Агро-обрані не відшкодує — саме те, що зріє душу будь-якого чиновника. Навесню, цю му хіт-97 силішо можна присвоїти спеціальний приз за масовість використання. Ну, а кулет, де сплівають про цукор, буряки локс масштабною реалізацією галузі, без записки відтворити навіть школяр. Тож у жодній реперитурі для наших аграрних виконавців перед новорічним концертом немає потреби. Єдине — у тому місці, де ідеться про вяртування галузі, не забути б співаком пустити солозо. Коли хто і шадувальніска катрі зметує під ялинку сочеку за утонік цукрової галузі, заплити або там вінок від українського уряду пригласити — теж поманюмо не буде.

На початку року, що мине, в лавах товаровиробників і цукроварів закрипанія на швидке відлучання — у високих кабінетах стали волюти подумувати про стабілізацію галузі. Нагорі пошвидше розробити механізми функціонування і навіть відлучати швидко фінансування.

інформацією про свої мізерні доходи поділятися і оповісти жальсиму історію про те, як новорічної нощі памам за відсутності кштів до існування доводилося давитися картоплею в душиний та солоним олірком. Пісня, написана на слова Л. Кучми, заявляю нерівнянним ароматизмом Ю. Карасика стала хітом року, що мине. Відтак, подбаєть без виправдань, аби не згадувати стороннім втручанням суті пропонуваного твору.

«Сільське господарство — той ланцюжок, який може «зюрчати» (певно, тут міністр має на увазі витягнуту. — Авт.) всю економіку України».

Не будемо шиком переказувати текст «векимувального» твору. Обмежимося лише деякими наслідками трудомісткого процесу витягування: майже 85 відсотків господарств успішного сектора закінчили нинішній сільськогосподарський рік збитками, зборгованість у зарплаті з селянським ситяту 1 млрд. 278 млн. гривень (!).

У разі, коли якийсь шлях ієз встановлю надумає кинути, мовляв, спелась одне, а до чого село довели... чиновницькі бреші сид нап'ятому: «у кабінетному» репертуарі пісенька № 4 завалялась, що так і на-

мінно попорити для нашого села «хоча б якийсь пелетис пророст». 1997 року у нас не непогано виходило. У разі відсутності кабінетних гелі можуть і пострахати: залякати про полізо, що за несприятливою збу обставин, чого доброго, рушуть до комири полетіть. Тож не ваялі дурака, Америка».

Пісня № 6 (застівання). «Ще не вмерла Україна». Непогодо одне під балачку, генерозу, ікорку, коньок та інші атрибутні керівного штипа. Рекомендовано виконувати подоби від очей народу, його гласу, вух та іншого непотребу, занурившись у якийсь дивешабельний ресторатор. Кабінетним небожителам пропонується, добре прожувачи, час від часу питати одне одного: «Чи це не вмерла?» — і при цьому озиратися. Переконавшись, що жесері, можна і надовіш укинути за обіди шок, відхити жити на повні зруди і ні в чому собі не відмовляти.

Такий ось концертик народився. Без пісень від народу — зате, як у житті: годо селівання, він хіба що на виборах агрармент...

Валентина ПОЛІЩУК, журналіст

Наталія РІЗНИК, журналіст

У кожного своя місія

ЦЕ ЗАЛИШАЄТЬСЯ загадкою стонесу: куди ми приходимо у цей світ? Невже і справді — титос «запрограмований» нести в світово добро, а хтось тільки зло? І як зважити навіть в особистих стосунках двох людей, чому один може завдати болю другому? А коли Бог чи випадок виносить їх на рівень вищої політики, вони вже впадають на долі мільйонів, залишаються носіями позитивних чи негативних факторів, що так чи інакш позначаються на житті не лише народів, а й конкретних «маленьких» людей.

І все ж: надихаючи народівську марті, одержавши право управляти величчю чи малими державами, вони залишаються такими ж, як і ми всі — часом слабкими, часом розумієми, а буває, що й незахисними. Ніхт не забути телевізною покійної леді Діани в часи, коли журналісти бунували стележками за пожежам у кроку, особливо ж в особистому житті. Вона вказала, відповідаючи на запитання про її стосунки з принцом Уельським: «Мій чоловік у своє життя кохав іншу жінку...» І звільни принцеса Діана, намоївшись на країні була жінкою, яка переживала почтіння і не почути, що її мільйони інших жінок у таких випадках. Вони, як ніхто інших, розуміли, як їй було усеїсти, робити власні, допомагаючи іншим, коли рідне серце...

Сьогодні ми пропонуємо тільки розповідь про людей, що про них світ цього року говорив найбільше. І не будемо надто суворими: вони такі, як і є.

литов час вона проводила з проказами і з тим, що потребувала тепла і захисту. Вона ніколи не ходила на святські раути. Історії з її життя ніколи не потрапляли до хроніки світського життя.

А потім дії жінки зустрілися. І стало зрозуміло, що обидві вони, незважаючи на різне походження, стійкі життя і вік, дуже схожі. Рідницю їх змінила любові ближніх, співчувати чужому горю. І головне — бажання допомогти тим, кому в житті дуже не поталанило. Вони були як дві половинки одного яблука... І пішли з життя майже одночасно. Мати Тереза — на 87-му році, втомлена, але умиротворена.

Та не в цьому річ. Адже можна і до

ПРОСТО ЖІНКА. А МОЖЕ, НЕ ПРОСТО?

Жила-була дівчинка. Батьки її були вельможні, але не дуже багаті. Не могли сказати, що характер у неї був ангельський. Іноді її навіть перепалало і від батьків, і від учителів, за надмірну непосидючість. Але дівчинка була мила, розумна і головне — з великим добрим серцем... І от якось вона зустрілася... з принцом. І, значно ж, одразу покохала його.

А потім було весілля. Розкішне, як буває лише у справжніх принців і принцес. Батьки в палади, усеїсти, поїдали придворних, мандрівки до шинкарних магазинів і... посмішки двох симпатичних синочків. Школа лише, що кохання принца загало надто швидко...

А на вішному кімні великої жила стара черниця. Майже все вільний від мо-

ста років протрималася, а потім лише й пам'яті — дві цифри на надгробку: дата народження і дата смерті. А між ними — рікочка. Оце й усе життя. А можна прожити так, щоб після того, як пішов у світ інший, мільйони людей, що не знають одне одного, в єдину горню шкодували: «Наві і бракувати, ніхто не зможе їх замінити».

Матір Терезу за життя називали ангелом миру, леді Діану — королевою людських серць. Як ні відома, цього року іна смерть стала найбільшою втратою для світу. Та оскільки тисячі молодих людей, вражені смертю жінки двох чудових жінок, вирішили продовжити існування існу, і, можливо, через багато років історія цього усього напише: «Жила-була дівчинка...».

І все тепер у США як сілі. Економіка держав розквітла, авторитет на міжнародній арені змінюється, Клінтон править країною з легкою дилематою (хоч, як ніяко, він тільки саксофоніст). Щоправда, час від часу виникають скакани: президент звинувачують то в спекуляціях, то в нечесному збиранні коштів на передвиборчу кампанію. Але кому з президентів такого не закидають?

От тільки бентежить американців таке спокійне розмірене життя. Багато хто очікував від Клінтона активніших дії після вильвів. Адже відомо: після пересортів знамо рішення у року іна смерть стала найбільшою втратою для світу. Та оскільки тисячі молодих людей, вражені смертю жінки двох чудових жінок, вирішили продовжити існування існу, і, можливо, через багато років історія цього усього напише: «Жила-була дівчинка...».

КОЛИСКОВА ДІЯ ПРЕЗИДЕНТА

Іван БЕЗСМЕРТНИЙ, журналіст

Звичайного президента лають в одній леркаві. Президента США лхким словом загують в усіх кучотках світу. Посада така...

Та досі «пожархатиме» ніхт не відомий. Не став винятком і нинішній господар Білого дому Білл Клінтон, який на початку року вартує склав присягу.

Ірина ОНИЩУК, журналіст

Садівник-диктатор

Він — завзятий садівник, пристрасний любитель прогулянок за місто на ніч, небайдужий до дорогих західних костюмів, висококоштовних іноземних автомобілів. Він батько великого сімейства. А улюблена розвага — проїхатися з вітерець на машині та викрутити дорогою хорошу газавську сигару.

Цей портрет ідеально підходить до саронської країни чи американського інтелектуала з вищих прошарків суспільства, азагартно й ледо найвищого водюча. Але, незважаючи на це, для багатьох у сучасному світі він — породження зла. Адже йдеться про президента Іраку Саддама Хусейна.

Цього року йому пощастило бути присутнім на щоденних новинах, мабуть, більшості світових ЗМІ. І не природно. Поїд в Іраку розвиваються таким чином, що багато хто просто боїться, а релком, проклинаючи наступного року, може дізнатися, що у світі стало на одну війну більше. Протягом багатьох років Хусейн виказує: будь-які його дії можна виправдати. Ніхт не бачив, щоб він казав бо плакав. Та чи може він загалом плакати?

Надія БЕРИЧУК, «Голос України»

Злочин і кара

Це страшно згадувати. 1975 року алду захопили в Камбоджі «червоної кхмерів» на чолі з кривавим диктатором Пол Потом. Протягом чотирьох років вони морували людей, загубили їх у сім'ях «комуні». У такий спосіб втрачено понад півмільйона осіб. Проте називають кількості і втрати більшу.

1979 року «червоної кхмерів» прогнали в ласі. І відтоді збройної сутинця з ними не припинялися. Камбоджійці боялися «кхмерів» і тремтіли, агадуючи Пол Пота. Влада не роз оглушувала виноградну за його пиймання. Та марно.

Колишній диктатор не довів нікому, протягом відомітих років він не спав в одному й тому самому домі ділі. А заїдворившись когось, розстрілював не розлучався.

Закінчившись все 25 лнннн: «червоної кхмерів» видали диктатора владі. Нині 69-річний Пол Пот має покласти перед народним судом. Та, зається, у камбоджійців немає відчуття перемогти справедливості. Пол Пот уже вемічний старий, який колись тримав у кулаку всю країну, загоні «червоної кхмерів», а нині йому несила зграмити в русі й виділку. Чи покоряє така вемічний людині жадав народ? Справедливість кара, на жаль, настинге диктатора

надто пізно. Тоді, коли всі заочини свого життя він уже відіслав і в байдужості очікує на смерть. Байдуже, від руки людської чи Божої.

Николай ОЗЕРНИЙ, журналіст

Саро, золотце, скаменись!

Час, коли Ізраїльський прем'єр Біньямін Нетаньягу прийшов до алади, не можна назвати зоризмом для Святої Землі. Не одні рік до цього офіційний Тель-Авів брав рішз зоб'язання від час мирних переговорів: звільняти землі, піти на поступки палестинцям, не претендувати повністю на Єрусалим.

Нетаньягу належало розпалитися за старим ритуалом. Він цього не зробив. Прем'єр розвернуто поїхав до Ізраїлю на 180 градусів, зробивши свою скрому особу надзвичайно уразливою для критики.

Але хіба тільки політичні запуски ішли підкади в Нетаньягу? Його рідний народ часом недоволює буркотно, особливо після того, як стала викладати конки дружина прем'єра. Сара Нетаньягу — колишня стюардеса, а нині перша леді Ізраїлю — ось

головний біль політика. Хіба до мирних переговорів, коли дружина ледас приймала екстраординарні статей у бульварній пресі? Батько і брат Сарі засуджують її на сторінках газет, хатня робітниця подає на першу леді позов до суду. Але дружині прем'єра така увага подобається. Щодо її чоловіка, то йому залишається тільки співчувати: від висоти, на яку ралтиво злітають після виборів, азітьмаряться розум не лише в стюардес...

Люди́мла МЕНЖУ́ЛІНА, «Голос України»:

Гованіе —

не лінуйтеся мріяти!
 Бог економіста — цифра. Журналіст, котрий іше на економічну тему, однак, моляться до своїх ботів — інтуїції та уяви. Так ось, нинішнього року, спілкуючись із визначними співвітчизниками, які зробили дуже багато конкретного для поліпшення загальної економічної ситуації в країні, рятують відчаю, що під справи зручили...

Тому майже завжди спосіб знайти на кшталт «який та кий». Та що не кажити, а гривня, що виступає в усіх переіштях, — реальність, мільйони флоринів та утаювань українських ліків, які знову скрізь мають великий попит, — теж реальність, сталь і прокат веють Криворіжжя, які експортують, — основний прибутковий до киди, а новітня «Таврія», дасть Бог, принесє ще і гроші, і славу відродженому автомобілебудуванню.

І якщо кожен, хто берється за справи загальнодержавного значення, буде угодості, як Юрій Спіженко цього року, такою запитує у приватному нагорі з визначити особистий внесок у формування нових економічних засад суспільства, вагомим досягненням у професійній діяльності, — уявляється, яке життя настало! Отож-бо!

Віктор ЮЩЕНКО,
 голова Національного банку України:

Бажаю гривні
сили Тигра

1997 рік був насичений великою кількістю подій у житті України, серед яких заходи з досвідченим фінансовою стабілізації і розбудови банківської системи. Присмо, що, незважаючи на значні труднощі в економічній, у Новий рік ми вступаємо зі стабільною гривнею, — свідство з економічних переломів виходу економіки з кризи та створення умов для позитивних соціально-економічних змін.

Дякую всім, хто вірив і підтримував нас у наших починах. Сподіваємось, що новий, 1998 рік стане для України роком остаточного подолання кризи в економічній, зростання виробництва, покращення добробуту людей. А гривні у рік Тигра бажано сили тигра. Зичу всім мішного здоров'я, щастя, великих успіхів та всесвітніх свят!

Юрій СПІЖЕНКО,
 голова Держкоммеліопрому:

Країна
сильна людьми.
За наші могутності!

Рік, що мінає, думаю, всі ми згадаємо добром. І я радий, що вітчизняна медицина промисловість теж дає прихід для цього. З'явилось понад сто нових препаратів, що поглиналі на внутрішньому ринку імпорту. Приріст виробництва досяг 10%, а за якістю ліків, їх дешевиною мо- жемо сьогодні позмагатися з багатьма зарубіжними виробниками. Але я, як лікар, хотів би побажати здоров'я здалеки не лікам, а всім людям, які змінили і морально, і економічно. Інакше наші реформи, для кого вони, якщо страждає людина?

Є дві неішнені речі — здоров'я та свобода. Ось не й має бути найпріоритетнішим у всіх наших справах. Нова Україна буде, історія. Так нехай кожен громадянин буде здоровим, кожна сім'я щасливо!

Вадим ГУРОВ, народний депутат України, ч. о. голови Комітету Верховної Ради з питань базових галузей і соціально-економічного розвитку регіонів:

Миру всім
і злагоди!

Напередодні новорічних і рідвяних свят хотів би побажати всім людям, що населяють нашу

країну, миру і злагоди, щастя і сподівань на краще в 1998 році. Але особливий привіт моїм землякам-криворіжкам, металургам і рудодобувникам. Нехай новий рік допоможе їм подолати всі проблеми соціально-економічного плану, зчинити вир в успіх, надішке на виконання запланованого з відродження потужного і надійного металургійного комплексу!

Олександр СОНТІКОВ, генеральний директор ВАТ «АвтоЗАЗ»:

Бажаю всім
АвтоЗАЗівської
сміливості!

Прості, який вийзиди зай- снити заповіді автобудівель- ники, безумовно, уйдіть в історію.

Хто і що сказав, не відав би, якими суміями не мучився б, гарантом нашій успішній роботі став прийнятий Верховною Радою Закон України «Про стимулювання виробництва автомобілів в Україні». Над ним працювали всіма ми- ром — депутати, виробничники, Кабінет міністрів, кожен Президент.

Отож, якщо так одностайно і рішуче ми всі разом рушімо із хаосу безгосподарності й безнадійності до гнітного життя, шпесений — провемося!

Сергій ГОПОВСЬКИЙ,
 голова Держкомгеології України:

Будьмо! Багатими та
щасливими!

Рік 1997-й. Рік, коли в Україні було отримано значні пріоритети стратегічно важливих корисних копалин та первісний зли- мий зли- Вразуючи, що Верховна Рада та уряд добре розуміють значення й проблеми мінерально-сировинного комплексу, сподіваємось, що в наступному буде роз'ясню- бідність проблем нашої галузі. З «золотим роком» тебе, Україні!

Віталій ЖЕЖЕРА, Юрій ВЕНГЕРШ, «Голос України»:

Тиг, котрого неможливо розсердити

НА ДОГОДУ любителям сніжних гороскопів скажемо, що цей чарівний час справді Тигр, бо на Різдво йому вкрас вийшовешь бр роки. Нем же каже- ний ось що: **Леонід Антонович Новийчій** — людина-празник. Ний, коли більшість людей виправдовує свою безгараду будівельні обшкмишниками, такі як Новийчій — на вату затила.

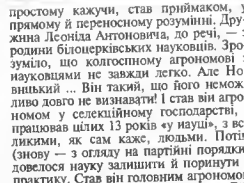
Квасоляні млинці
дитинства

На роках дитинства юнцюра доволу не зупинятимешь, бо тут же надто тісно було його покоління. Батько чотири роки воював і ще три лежав по госпіталях, а мати привчала трьох малюків дітей до великої сільської роботи. Отакіх хрестоматій початок, що тут розпів- уються? Правда, є одна примітна деталь: у голландій сорок сьомий рік мати пекла млинці з квасоляного борошна, а Батько з млинці паперових і нервових артритах на вигли і зматі збороняла їм від- ходити з ними на вулицю. Це на Він- ницьчій було. Зайдти він роком.

В юності Новийчій був добрим пра- гадистом, в армії служив у важкому артилерійському батальйоні. Його машина не авля стояти на місці. Звичай, такі хлопці на дорозі не вальються: ще коли шиферував, його зробили членом правління коопсу, рано став партійним. На артилерію ввійшов у Білій Церкві за півні- кою коопсу. Коопсу навішав вантажку- ку на приписав ранешню, після випускного вечора. Кузов було встелено спеціальною травою. Новосечний артиле- рійський батальйон вийшов на військовий сном. Біля кордону рідного коопсу йо- го ледь розбудили. То був останній впа- лок, коли Новийчій шов спрощав.

Повороті сюжету

Далі — теж хрестоматійно. Хоч у рід- кому селі вважало бути — мисливцем, а він — він за три роки добився ви- знання і небажаних успіхів. Але дозволив собі покритикувати різну партгорганіза- цію, після чого опинився знов у Білій Церкві, на батьківщині друзині. По-

простому кажучи, став прийняком, у прямому й переносному розумінні. Дружина Леоніда Антоновича, до речі, — з рідних білоцерківських науковців. Зро- умію, що коопсному артилерійському з науковцями не завжди легко. Але Новийчій... Він такий, що його немож- ливо доволу не визнавати і став він арте- рійським селекційному господарстві, а наком у селекційному господарстві, а працював шість 13 років як науш, з ве- дилими, які сам каже, людьми. Потім (знову) — з огляду на партійні порядки) довелося науку залишити й поринути у практику. Став він головним агрономом району. Працював із знаменитим Ей- смонтом, знав у районі всі і все, його теж знали. Та все мірило про роботу, за яку треба було б вліпати самому. І він трапився до нш: у Матюхос не ста- ту партійного голови коопсу Чарин- ка. Пісся цього потужне господарство почало розвиватися, керівники міня- лись раз на півроку, бо Матюхи дуже вже вимогли до начальства. Якогось при- жав вимогли до керівників району запити- ли Новийчій: «Може, ти підеши у Ма- тюхос головою». Він сприйняв це як жарт — а вже наступного дня сидів у Матюхах на зборх. Він сказав тоді лю- дям: «Будете мені втричі — провсь- лася». Це було рідко чотиринадцять ро- ків тому, ще перд Новим роком.

Зайдімо! у донині

Ту новорічну ніч він провів коло вог- ня свого нового кабінету — дивився, як

у Матюхах святкують. А святкують тут ніколи! Навинившись, ліг передрадити на стелі, а на світанку пішов на ферму утилять допрок. Отак і почав працювати.

«Лютий я не розкозався, лише пару чоловік замінив на посадах, та й годі. Чи порівнявати мене з Чаринком? Ажжж! Вони й досі його задрядують! Але, я місяць не пам'ятаю!» За два роки його головування коопсу занесли на Всесоюзну Дошку пошани — це не- візбю. Знаєте, який класичний мій дати на початку? Рейтин! Бо був вимогливий. Але за цього з чотиринадцять років не поклав жодної дитини. Перші п'ять років він «човник», ночував частіше тут, ніж удома. Дружина тільки іню- лувала, а він їм телефонувала — чи на місці вечорами телефонувала — чи на місці вечорами телефонувала — чи на місці вечорами телефонувала — чи на місці вечорами телефонувала...

«...До кабінету Новийчійського зазирають з усіма, щоб обличчям, не можу тут сказати зовсім не той, кого вони колись прозвали Рейганом. Він зустрі- чав всіх добродушним бурчанням. Я до- питувався у матюхос: чим вашого голо- ву можна розсердити? Ніхто не мів від- повісти, тільки один сказав: «Мого дуже погано зупинило з виплатною зарплати — може розсердити, але не на тебе, а на те, що грошей нема...».

На що він сердиться
і кого любить

Агрофірма «Матюхи» має землі трохи біля як 2004 га. Але тут виробляють 1400 п милок і 100 ц м'яса на 100 га угідь. П'ять тонн милок ішолено во- дить до Києва, для дитячого харчування. Значить, дуже молоко. «Але ринку у нас нема», — каже Новийчій. — «Бо тор- гав би не вихідити. Я жодної годино ку- лубо не дозволити знешити, хоч не всі у нинішній безземельні робили. Коли по- чався перебудова, я не їв жодного кар- бованого крекеліна і не їв у борти, а те- пер мені кажу, що у мене зборгова- ності по боклету! А держава тим часом далі гробить себе: успіх за тваринни- цтвом губить бурківництвом. Так, ми

тримаємось, бо у нас люди хороші, без них я був би ніщо...».

...Втім, скалося враження, що най- більше Новийчій боється не чогось там, а власного кінця. Бо, як уже ска- зано, Матюхи уміють святкувати, і бути тут кінцями — велика відповідальність.

— Леоніде Антоновичу, давайте зверне- ми на чомусь веселому. У вас чете- ро окупів — хто найбільше на дні сні- гоку? — Харитон! — каже він і освітлює кабінет своєю унікальною посмішкою.

Матюхи на Білоцерківщині.

Зміни до інформації
про п'ятий випуск
акцій АБ «ІНКО»,
опублікованої
20 грудня 1997 року.

У розділі 1. Характеристика емітента слід читати:

Баланс станом на 01.01.97 та 01.10.97 (у тис. грн.)		Пасив	
		01.01.97	01.10.97
Статутний фонд		1,000,000.00	1,000,000.00
Інші та спеціальні фонди банку		33,245,981.88	30,229,647.67

У розділі III. Дані про п'яту емісію цінних паперів слід читати:

Початок продажу акцій — 10 січня 1998 року.

Пріоритетна продаж акцій — 10 лю- того 1998 року.

Передаєх право на придбання акцій, володіють акціями потверджених випусків.

Після закінчення вказаного в пові- домленні строку переплати акцій я рід несплати бр відсотків оголошеної емісії, особам, які переплатили акції, поверну- ти вносні суми не платити, окрім те- рт 30 днів з дати примінення перепла- ти. Якщо переплатила акції перевищу- оголошений розмір емісії, акціонери мо- жуть відкликати заяву переплати або за- вершити статутний фонд з урахуванням фактичної переплати.

МАТЮШИ

НЕ ЛЮБЛЯТЬ
ПОЗУВАТИФото Юрія ВЕНГЕРЕША,
«Голос України»

Оце й є Матюші, де головує Леонід Антонович Новицький (ліня, сторінку 8). Бачите, над однією з хат щось кругле висить — то не повний місяць, а супутникова антена. Це приємно. Село стоїть на Раставиці, оспіваній Неучем-Лєвницьким. А оту церкву за річкою знято з ґреблі, на якій колись Йосип Броз Тіто милувався пейзажем, гостюючи у Чариньки. Ми завітали на молочну ферму і були зворушені: корови тут не ревуць з голоду й не хапають тебе за рукав! Тут чисто, тепло й тихо, немов у дитсадку. Де ще таке є? Ті, хто тут працює, кажуть: «Бачите, яке у нас пекло!» Звісно, щоб створити майже райські умови для корів, треба й справді пекельно працювати. У Матюшах нема фермерів — від добра добра не шукають. Голова профкому Григорій Зайченко каже, що його робота тут тримається на запасі традиційної трудової моралі. А чи надовго вистачить тої моралі? «Навряд, бо податки нас скоро з'їдять». Утім, Матюші тримаються: якщо раніше мали вдома по одній корові та поросят, то тепер, коли погоди з зарплатою, — по дві корови й четверо свиней. Нам здалося, що ці люди навіть вітаються якось по-особливому — ніби це не на фермі, а в клубі, абошо. Пінну собі вони знають, тому злегка байдужі до позування перед фотооб'єктивом. Але й не відмовляються. Ось лаборант ферми Катерина Іванівна Шлапацька з чоловіком Іваном Сергієвичем, водієм молоковоза. А ось доярки — Барківська Валентина Олександрівна та Шлапацька Ганна Семенівна.

«Одна моякова заробляє більше за мене!»

університету (престижне підділення історії КПРС, куди не брали анікого). Його однокласниками були знамениті піаністи Леде, ані Микола Вереснюк. Ще й тепер Переш каже зовсім унітарно: «Добре вчилася — будувати як Вереснюк!»

Остерську школу № 1 імені Сеспеля Переш очолює понад десять років тому. Тут варто нагадати, що такий Сеспель. Для чужаків цей поет як іля нас Шевченко. А за характером — як наш Хвильовий: комуніст Сеспель, не ужившись з більшовиками, наклав на себе руки в Осетрі 1922 року. Відтоді Остер для чужаків — як Мекка для мусулманів. У школі є унікальний музей Сеспеля. Але того мало: остерці під керівництвом Переша досить регулярно (хоч воякувати німні відомо як) бувають з похваленими культурно-освітніми німцями у Чебоксарах, навіть тамтешню мову трохи знають. Тож знання культурного діляча Чувашії цілком заслуговує.

Але все-таки запитайте: мовляв, Микола Федоровичу, нащо воно вам і до чого тут він?

— А я — директор цієї школи! — каже він, і він уже соромно за ваш прагматизм.

З цим, любий, усе ясно. А як бути з тим, що директор — це й драматург? У школі працює справжній театр-студія «Остерщина», де ставлять і п'єси Микола Федоровича. Одну з них щойно закупили навіть Міністерство культури. Як нів позав

писати (вульгарним гекзамером!) — сам агадати не може. Головне, що театр, на його думку, є способом порятунку від порожнечі німнішого життя. Гуртки, каже він, вже неактуальні! І введи можна навіть кататися на мотоциклі, та що з того?», а театр — інша річ! «Там люди перероджуються. Один наш двічник і хулігів задаки театрові до сідьоснакшеним вступили!»

П'єси у нього чотирі. Одна з них називається «Данило Галицький». Але вова зовсім не про те, про що можна подумати. Да розгортається у лінійні часи. До провіднішого містечка приїждить кіногрупа на чолі з племіником Шварценгера — анімати спільний україно-американський фільм про князя Данила. А мер того містечка власний ур-патриотичний чоловік. Кіношники просять у нього для зйомок тисячу луж худоб — і він дає. А худоба агодом опиняється на м'ясокомбінаті!

У тіл п'єс є один персонаж-собі-на-умі, скептик, котрий нікому не довіряє. Він служить у мера-патріота радником з гуманітарних питань, а колись служив у УПА. Знать його містечко, аніж Степановичем Хрущовим (так!). Він вже задогавляв — цього персонажа грає сам Переш.

Тож не випадково, Микола Федорович вельми схожий на Микиту Сталіна. Але в нього, на відміну від м'ясокомбінаті (що дивно для учителя!) ніколи не буває категоричним. Він нічого

не стверджує, лиш нятякає. Можливо, саме за це його люблять учні, а ура-патріоти пинуть до СБУ: цей колішній комуникач хоче піддати Україну піннічому судейству! А він умієхастить: «Білоруси, чи білор?»

Латину в школі він викладає сам. Навіщо? «А чим ми гірші за Саро-пу? Комує знадобиться — щоб реда-цента прочитати, а комує і більше треба...» А начальство не зважася? «Ні, мало того, завідувача обласним відділом освіти Ганна Миколаївна Тимошко — рідко такі душевні начальники трапляються! — навіть подарувала нам друкарську машинку з латинським прифтом...»

Аж кортить запитати: неже вам мало тіл проблем, що німні обісли нікому? «Виставає, — даже він, — але я знаю, що першукі вересня школа мусить пахнути сімью фар-бою, оти й усе!» То, може, він зароб-ляє більше за інімш? «Ні, — каже Переш, — у мене в Кошах над ді кор-они, так оти кожия з них заробляє більше, ніж я!» — «Але ж це сімні скільки треба!» — «А хіба я не інак-шу? По фразу німні сказан точісній-ко так само, як перед тім казан: «І ж директор!»

Мені здалося, що ефектно прозвучить запитання: «Микола Федорович, а ви могли б зараз повернутися в трактористів? Він спокійно від-повів: «Навіщо повертатися? Я й тепер там!»

На знімку: Микола Переш.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ОЦЕЙ джентльмен — директор Микола в Осетрі на Чернігівщині. Кажуть, одного разу до нього на урок історії давнього Риму несподівано заїхавла екскає начальство. І він, так само несподівано, провів той урок ... латинсько, а учні відповідали теж латинсько, а начальство мовчки дивувалося! Це — не легенда, а лиш трохи описована історія.

Отже, знайомтеся: Микола Федорович Переш, учитель року обласно-го масштабу, історик, латиніст, драматург та ще й заслужений діяч культури Чувашії. Після такої презентації у вас неодмінно виникнуть додаткові запитання, а тому почнемо з самого початку.

Народився він у Кошах під Осетром, у сім'ї колгоспників. Служив в армії, три роки був трактористом у «Сільгосптехніці». З п'ятого спроби стан студентом Історичного столичного

Німні всілякі конкурси і кросворди з обізнаніям — вереск моди. Чи то люд лиш призмався за гриш п'ятка отримувати. Чи то йому стало не вистачити чимізізованих колекційних розгад. У всякому разі, співзвучність з ризиком для сериї кидатися у каркошний конкурс неабиякий. І дріне часто неадекватні учасники дитчої гри, які неспівзвучні зрізати з ніточок блубоку, ведмедика, записничком...

Мн не дозволило ображати наш народ! І пропоную деши його. Личко він випробує сили у нашій новорічній забаві, то не залічнеться у програші. Отже, фотоконкурс. Від сьогодні він повинні гулеті вульгар-ни не так собі, з зерткован увагою так завіні розгарт жарти, жокм, приколи. І, не повліяв жак, миттєво фіксувати свої знахідки на фотоплівку. А потім картонку заклеювати у конверт і надсилати до редакції «Гу» з позначкою «Фотосмішкка-98».

Якщо якісь важкі роботи задовольнили наше присікливе журю, тобто якщо знімок видається нам вельми доречним, контрастним, його буде обов'язково надруковано на сторінках газети протягом року (у цьому і полягає безплатність нашої витівки). А один-єдиний з вас, якого буде визнано автором справжнього фотосмешка, отримуватиме у подарунок фотоапарат FED B-O-X STEED.

Підписки «Фотосмішкк-98» буде підібно в першотквітньому номері газети.

— Олексій КАВУН, «Голос України»

УВАГА! «ФОТОСМІШКА-98»!

Листи з кошмика

Накупайтесь, стражі порадику!

За 10 років, що сиджу за ґрами, я написав до різних ін-статій тисячі скарт, але отри-мав стільки ж стандартних від-повідей на кшталт: «Засуджений законом».

Але я стверджую, що справу сфабриковано обласудом. Нега-дники роблять усе, щоб не до-дати до свого розсудливості. Ко-ло мого в'язня в чисту воду спр-авжнього звинувачення, який відкупився. Якщо істину буд-де встановлено, вінний у свавільні мільйонери і прокурори повин-ні бути нести відповідальність.

Та хто це допустить?

Тому за зіпсовану свою долю, а також роботу сім'ю і втраче-не здоров'я обіцяю (і прошу це надрукувати): через п'ять років я вийду на волю і примучу всіх, хто приклав руку до мого засуд-ження, вислати куди як полюблю-ю. Вони розкажуть, як велико-є шастство, як мене змушували в то-му, чого не робив тощо.

Лише одне врятує підліх слідчих і прокурорів — нове об'єктивне розслідування.

Анатолій Х. в.

Кременчук

Повнернетесь, як Одисей...

Науково-практичного конференцією «Дух логі-чності ніколи не погас-не», різноманітні літератур-но-містичними захова-ми відзначив Житимир 100 річчя з дня народ-ження Миколи Хоме-нського, котрий увійшов у духовну історію України як Борис Тен. У юві-лейні дні підкріплю-ла пам'яті і в на-надмодній бі-ла школи, яка матиме його ім'я.

Пам'ятник — від слова пам'яті, а її аж ніяк не стерти. Пів-століття жив і творив Борис Тен у Жи-тимері, але з пр-яремю, яке не

від нього залежало. І та ГУЛАП-ська пауза тяжіла над ним і за жи-ття, і після смерті. А це декого з можикомів, здається, драгувало, що не в трудові знерешення опі-лював, а в якіхось грецьких гекза-мерх копірився. Йому вже й прізви-ще Максима Римського дали, а обласна газета одержувала цікаві-напасті скропіння. Навіть некро-ло був скрупульний і оціню засаду.

Накрийкірше те, що проєсни Ми-кола Васильович, щоб поховали його поряд з жінкою, дружиною і си-ном, проєс ніхто з керівництва не да-ти не дозволю, і поневіля його на аоній цвинтар «у порядку загаль-ної черги»...

А бронзовий портрет біля школи — то робота Олександра Вітрика, якому понастигло ліпяти миття ще за його життя. З цим пам'ятником пов'язане непорозуміння вже на-ших днів. Бо частин творчої інтелі-генції не сподобався нібір місія для пам'ятників «на окраїні», як стверджувалося в публікаціях у де-яких місцевих газетах. Звізаний покривало, опоненти у виступах обережно заперечували: неподоб-ля — родинне гніздо Хоменських, а саме в цій школі навчався улюбле-ний син Бориса Тена — Василько.

Та вище всіх цих непорозумін-ня слома самого миття: «Мн лиші тому діставши підстав юних мрій, щоб серцем вшаріти і людям передати життя ділого підла достиглий і ба-гатовий». Плід усього творчого життя Бориса Тена — переклад «Одисеї» Гомера. А ще не Ескіл, Арістофан, Шенспір, Шіллер, Ми-кович, Пушкін... Це той пам'ятник, що його порт створив сам собі, і ви-ций він за всі брани і гранити.

Потрібно лиші згадати ті миття і полідні. І тоді Борис Тен повернеться до нас, мов Одисей. Житимир.

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

З МЕРЗЛИ люди, закутані во укуа в кожухи та вушанки, шморганки, підтопцем бігають вулицями, тріпочають по вулицях карпатські лави та гарячі чаї з цитриною, а поруч з ними спокійно бродить серед кущів, щось мислячи і похмурається у скотному морозі просторі цілком комфортно.

Саме така мізансцена виникла в ув'язі, коли вирішила зателефонувати Геннадію Млінескому, керівникові першої української антарктичної експедиції, і запитати, яким для нього був теперішній підстаркуватий холод, а його в 20-градусний холод не було ані зимою, ані на роботі (і в Антарктиді тек).

Якщо проведеш біля полюса тривалісної земної півкулі зиму, повернешся додому із пересуреною свідомістю та світобаченням. Як в атракціоні кривих дзеркал, холатимуть поруч головою вниз кумедні чоловічки, і щоб пограти цих химерних істот, муситимеш поспаскач пересвітити у свідомості. Щось, аналогічне вилуча група полярників, які першими відправилися в Антарктиду на передній англійській станції «Академік Вернадський», після повернення на тепло і рідку землю. Про саму експедицію ми вже писали («Г» за 7.06.1997).

Олеся не секрет, що кожна більшість помігана подія розвивається за дописом типовим сценарієм: привітання, прийом, квіти, журналисти і... поступове забуття. З'являються нові герої, і старі мусять зникати до збавдучихся оточення, ніби нікого і не було. Ось так і з нашими антарктиками. Швидкоплинний рік відвався для них полярним у плані і в порівнянні з минулим. Сестри його ще на станції «Академік Вернадський» з усім приладдя: а лінійного, залішеною у спалок ще колишніми господарями-англійцями, і цукерками, можна навіть з'їсти сміхачі, заздалегідь припасані подарунками-дівочками. А ще були івові червотвіти-футбольні турніри на снігу, кутання в м'яку постіль, температурні «порівняння» до нуля градусів). Новий рік святкували тричі: за календарним часом (різниця в Антарктиці шість годин), за Гринвічем і за місцевим. А за три місяці «крижаним

Вікно в снігу фіранками

на південь

чоловіки мали відпочити у напрямку домики, де серйозно романтики швидко розвіяло прозірчатою метаморфозою віддаленої на півночі року вігнізної цивілізації.

— Коли опінію бемка годі вилучити, ви загадували, напевно, про мале повернення додому? — запитую в Геннадія Млінеского.

— Ні, — каже він. — Я загадував це раз довернувшись в Антарктиду. Процес акліматизації для тих, хто перекрив зими біля Південного полюса, тривав, за зимні знаннями, кілька місяців. «Надхалла гостро відчувалася у Києві атмосфера нелюбові, відчуження — в робочих стосунках, і в повсякденні, — каже мій шийний співрозмовник, геофізик Володимир Бахматов. — Шоані-менний крок став повільним і штучно створених перешкод. Там, на станції, хоча все доводилося вирішувати самотужки, все було в наших руках, рік, що минав, був для мене насичений. Але хо-

ча вже простіло дев'ять місяців, як ми покинули Антарктиду, після чого довго перебував на станції. І найяскравіші враження пов'язані саме з перебуванням там».

Для Геннадія та Володимира літо промайнуло з прильотом знову-таки на Південний полюс: розбіли по Україні, контакти з закарпатцями в основі екскурсійного континенту інститути, розкриття нових проектів з дослідження атмосфери над Антарктидою та геолого-геофізичних робіт. Ось — у гаметельних роздумах: хати цього разу туди чи ні. Надій на новий рік у них, щоправда, досить прозаний: отримати під свої проекти те, чого захав не вистачає.

На Міннауку нова антарктична експедиція вважала, як сніг на голову, як на місць комунальній службі зима, — каже Геннадій Млінеский. — Хоча розмови про необхідні кошти вели ще з серпня, лише тепер почали капати перші

копійки. Корабель нам відчалили ще 2 грудня, а тепер його відправлення перенесено. Нам прибуло до Антарктиди лише в середині лютого, що ставить під загрозу плановані наукові і ремонтні роботи, з якими можна справитися лише в лютому, коли я розпізнаю літ. Можна не виконати міжнародні зобов'язання: оновити палани так звані танки (140-тонні баків із титаном, що окислює стіни), з якими вже не раз траплялися аварії.

Гроші відляють тільки на саму експедицію, тобто на підтримку роботи станції. А на наукову програму з вивчення Антарктиди з тих пір, як наша держава загнанувалася у світову спільноту дослідників крижаного континенту, не було виділено жодної копійки. За переконанням полярників, ніякого кроку вперед зробити неможливо, адже потрібно оновлювати апаратуру, обладнання. Не виключено, що мілье дватри роки, а ми безрезультатно топтатимемося на місці. З другого боку, наші науковці працюють на світові бази даних, і їхні дослідження кмітливо використовують хтось, а не ми.

Замість епогу

Зима. Новий рік. Г. Млінеский цього разу не поїде до Антарктиди, а почевка ще й може «перелетіти» до кінця нових проектів. Найбільше цьому радитиме його дружина, котра вже ді зими переживала без чоловіка. Він комплексуватиме наступну антарктичну експедицію, і за антиміністриним принципом — за переконанням Млінеского, хоч як це малопопулярно, жінці не місце в Антарктиді. (До речі, минулої антарктичної зими, а чомусь, ляга, на «Вернадському» змивали чотири українські жінки, а трос з них закодили зостатися ще на рік.) Володимир Бахматов вирішує до країн північних на літній сезон рихати з новою зйомкою полярників, нездовіль повернеться і знову горітиме наступною поїздкою. А в Києві за віком падає сніг, і перелітні вітри гонять до серця кумедні, стомлені морозами, мармурити весною.

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Через беззаконня до зірок

Дівчинка народилася без рук і ніг. Мамі, уже дорослою, вона готує свою персональну художню виставку

До залу Олексії обласної ради миру, де збиралася журналісти, увійшла, злегка похитуючись, усміхнена дівчинка. Ті, хто бачив, знав її раніше, не одразу впізнали у ній Олексію Ватан: ще півтора року тому, коли провозахалачу до Києва, з'явилася з татом, трудилося пересуватися на... кустарно виготовленому візку. У ньому була, безумовно, настільки бальорно, говірливо, життєрадісно. А тім, гдадуться, і о тій порі песимістично й навряд чи хтось насміявся б назвати. Шо була стримано-замкнута — це так, але ж — жодного слова, навіть нявкую скарги на свою долю, від уяви про яку стік моторошно.

... Середня дитина в сім'ї, вона, на відміну від своїх цілком нормальних дво братів, народилася коломо калікою — без кистей рук, без ступнів ніг, з іншими важкими вадами. Нихто з нас, ніби ми не бачили, не чули, не відчули, що отаке вийшло. А воно вийшло та й вийшло... До 16 років дівчинка виховувалася в Щоринському дитячому будинку, навчалася там у школі і малювала. Проходила когось потісніше олімпіади на кукуку рукою спеціально виготовлених для неї металевих бракет, вставити такі фалометричні «оруддя»... Оточення... і дорослі, й діти — з радимом, із захопленням спостерігали, як на дисках випливали з'являлися одна за одною лінії, штрихи, як поступово наперки ласкаві постаті й обличчя, дерева й будинки — все те, що бачили дошки, а волончас якесь незвичне, від чого полюблю вгадати причину.

... У тебе, Олексю, талант, — казали їй не раз. Вона у відвадиле лише сумовито похитувала головою. У її становищі зовсім про те не думалося: талант — не талант. Йі просто так хотілося малювати! У цьому таланти й радості: відшукати талант, вийти на шлях те, що в уні малювати.

До 16 років нічого не знала про батьків, а ті — про неї. Дивно, вона вважала, уже звикши з думкою: немає в них дошки. Знайшлася, однак, людина (чи, може, то Божа милість, — думають тепер і сама Олексія, і її мати Олена Панасіна), які їх розшукали, асли докупили. Непорочно, ой яку істерікою була їх зустріч! Як і подальші стосунки людей, які хоча розумом і втлумачували собі неспроможність рук — свої ми, рідні! — та в шолононо спілкуванні раз по раз натикалися на непорозуміння, відчуження. Зяпанка нішло його й болісно, Олексія на якийсь час була неспроможна й в бурю для людей похилого віку (для молодих нивідва у нас якось спеціальніш притулків не передбачено) Олена Панасіна — за ією: влаштувалася туди на роботу, щоб бути ближче до дочки, щодня спілкуватися з нею...

А потім раптом (і це теж дошка і мати сміливі вважали ще одним великим кроком) в Одесі з'явилася незалежна американська релігійна громада Ліла Стіл та Чарльз Сімсон, доля звелла їх з Олексією. Дівчинка справилася на гостей з-за океану так враження, що вони зацікавили цілком будь-що до-

Характери

помогти їй. Збирали гроші в своїй громаді в США, знайшлися милосердні люди й в Одесі: частину коштів виділила, зокрема, начальник морського торгового порту «Південний» Володимир Іванов. І наступ день, коли Олексю Ватан, її матір та перекладачку провозили за океан.

Там, у США, вони мешкали в домиках тих же благодійників — Ліли Стіл та Чарльза Сімсона. Саме вони взяли на себе всі турботи щодо протезування ніг та рук Олені Ватан. Виготовляли одні протези — не витримали, вийшли з ладу. У других, більш вдалих (що прослухав, стверджує фавіш, років 8—10) вона... танцювала прозальний вальс з лікарем, який їй опікував. І навчала малювати дітей-інвалідів в однім з благодійних притулків. А ще — малювала, малювала, малювала сама. Вже тепер, по поверненню в Одесу, і Ліла Стіл, і перекладачка Валентина, знавали, як на одній з виставок Олексія — де тільки сніг уніла? — виконала десятки робіт, щод тут же їх продати відшукувачам, а одержані кошти одразу передали американським дітям-інвалідам.

У перекладачку тепер потреби вже немає: вивчила англійсько-українське розуміє по-іспанськи. А ще вона навчилася шити на швейній машині з ножним управлінням — і цим теж ширіо тишиться. Навчати якоюсь мірою, а зусе з отримують майбутнє, можливо, поділяючи свій підв'язок в училищі на швачку...

... А потім: — Та то художнього училища все-таки більше хочеться. З радиком ухвалилася за пропозицією Центру української культури в Одесі влаштувати там свою персональну художню виставку. Денно можна буде відбачити з усе немалюваного, та, основною мого бути нові твори. А це значить — треба малювати. Багато й напостегівно. Шо ж, вона до цього готова: неї повалося шити — думте, можна сказати, жінка.

Олеся.

Цієї зими

Не хоч бути гарніою!

Звертаю до дітерів партії, банкірів, добродіїв. Навперодні вибори ви сите і бачите себе депутатами. Тому обіймайте доношати, сприяйте, підтримуйте. Прощу від сні перейти до справи. Демонструйте кошати на придбання вантажного мікроавтобуса. Я інвалід дитинства, але не хочу бути лармонієм. Гроші переказуйте на наукову, а Радимінескому виділені Агропромбанком. Обіцяю усіх шпориозів назвати по-іменню. Шпори вчлняні.

Аваторій ФЕШЕНКО.
Радимішній
Житимирської області.

Кона мені, кона

Нам роззали змело і пропонують на ті господарювати. Я заєструвала собі вози, плуга, борони, культиватори, а ось тжалової ніє не маю — колосів уже третій рік не платять зарплати. Я дуже прошу: може, серед дощиків люте, щоб небуло кутин би кома. Мені коша б 350 гривень, а ренти (кіня коштує до 500 гривень) якось настануть би.

Петро ВІДЛЕЯК.
Сєвастіанів
Сєвастіанівського району
Рівненської області.

Іван ВАЛІКО, доктор філософських наук

Повернення киян

У МІСТО Немирів на Вінницькій повернулася княгиня Марія Григорівна Щербатова. Вирчка відомого магната Болеслава Потопцького...

Востину небагатиї шляхи Господи! Після стількох десятиліть офіційних проклятих на адресу всього, що «паном завало», Щербатова-Потопцька повертається в славу жістий Немирівський палац, який у різні часи гостинно розчиняв двері для світових знаменитостей — Оноре де Бальзака і Ференца Ліста, Марка Ворюка і Миколи Пирогова, королів і дипломатів. Щоправда, дуже мало бачили ці стіни простих людей...

І ось тепер її зустрічають. У її ж колишньому палаці. Офіційно. На чолі з головою райради і райдержадміністрації Михайлом Матейком та головою карем санаторію «Авангард» Юрієм Ладубою. Пільки не живе, а «портрету».

У центральній залі головного білоїсничого корпусу, який ледь зміг умістити немирівчан, гостей з Вінниці та відпочивальників, що прибувають сюди з усіх кутків держави. Серед присутніх можна було почути (і не жартома, а всерйоз), що ця подія «планетарного масштабу». Можливо, так визначення підкало слово «пленер», що звучало тут не раз. Що ж таке «пленер»? У перекладі з французької — «живопис на відкритому повітрі», що відтворило колірне багатство природи, сонячне освітлення й повітряне середовище.

Саме такий пленер вартує відбувся в Немиріві та на мальовничих бузких порозах у Печері, що за 18 кілометрів. Називався він

ще II Всеукраїнський симпозіум «Красици Поділля», на який з'їхали митці з Києва і Вінниці, Миколосів і Тернополь, Запоріжжя і Полтави, інших міст. Загалом близько двадцяти на чолі з президентом Академії мистецтв України Андрієм Чебикіном. За мистецького відпочинку на вітчизняному політрі виконали унікальні твори, що прикрашають картину галерею санаторію, а також експонуватимуться в музеях України.

Найбільший інтерес викликала робота професора Михайла Гуйди, який зобразив княгиню на фоні зарічного паркового краєвиду. Щербатова-Потопцька (як християнська прізвища представників панівних класів двох імперій, що володіли нашою землею впродовж століть) ніби віддалається у свій «власний краєвид». А він підготував її бути розстріляною більшовиками у 1919-му разом з дочкою. Сина, що був зятєм відомого прем'єра — реформатора Росії Століпін, спликала сама сама ладна.

...Після урочистостей я блукав алеями одного з найстаріших в Україні паркових заповідників, де зібрані дерева і кущі майже з усієї планети. І багату думав: «Чому колись я сприймав це про княгиню негативно? Чому ми вірили, що її справді було розстріляно? Без суму і співаку? Чому не знали про її благойнішність, меценатське життя? Чому, чому і знову чому?»

Питаємось, що правда і справедливість повертається до нас. І сказати ту правду ніколи не пізно. Хай знають тисячі й тисячі тьх, хто відпочивав в Немиріві, якою була княгиня, що залишила навіки людям чудовий палац!

Ольга ВАУЛІНА, «Голос України»

«Жити в суспільстві і бути вільним від суспільства — неможливо» — стверджував класик марксизму-ленізму. Андрій вирішив спростувати цю аксіому і пішов жити в гори.

Карпати у перекладі з татарської — «чорна гора». Тут спирає все корінь, коли небо затівають хмари. Та «чорнота» Карпат — в його мистецтві. Андрій показав її, але не боїться. Завісав, що люди страшніші за природу. Інстинкти Мауглі прокинулись в ньому

Андрій отримав місце сторожа і провідника в заповіднику. Робота зльотомілого сезону. Зарплата також сезонна, у крайньому разі, три місяці на рік. Сторі — не шахтарі, тому не страйкують. Вільну годину туристи (екскурсії по заповіднику платні) і природа: гриби, ягоди, фрукти, трави... Остан на підліткової кормі до не прожити. Цього року господарство сторожа поповнилося й кількома козками на чолі з козлом Борисом — чи то названо на честь

«Наша крыша — небо голубое, наше счастье жить такой судьбой!»

авже у злітому віці. Жив собі Андрійко з мамою у Сімферополі, ходив до школи, потім у ПТУ, коротше казати, життя його було, як у всіх, середньостатистичне. У 14 років хлопця судили за бійку. Отримав термін умовно. Він шукав свободи і незалежності, і знайшов не високо над землею, в горах.

Тут зустрів і своє кохання, так же шалене й віддано, як сам. Ліля прийшла відпочивати до Чорного моря без речей — маленький рюкзачок і спальник. Це майно і стало її приданим. Сімейне життя закоханих тривало розпочалося в наметі. Ліля перебрала на собі твердження ліриків — «з мільйон рай і в кур'є».

Почалися холоди... Молоді люди найякше кімнату на Біостанції — невелика населена оаза, де живуть і працюють співробітники Карпатського заповідника. Переселилися випалюючи заробітчані посути електромонтажна та художнича з кераміки тут не мали погину.

Часто голодували, та йти в цивілізацію до батьківського вогнища не збиралися. У них був уже свій хід, нехай у вигляді блакитного неба, але свій. На другому році спільного життя молоді люди уподобали до свого «ніздек» будиночок «холодера» — закінчену виварюючи високо в горах. Життя, леджер у дитинстві багато хворів, бо його апартамента за площею нагадували кухню у старих «хрущобах». Щоправда, йому примішню не відомі сім'я, ні воловодів, ні зазова плита. Хотіли молодята по воду до чистого джерела, годують їжу в печі, а замість лампочки Ліля в єдиному виході будинку ввечері виблило вогни скіпки або свічки.

президента Росії, чи то саливочись перел творчості Бориса Гребенюшкова. Цей дружинний колізний гарем годував ціле літо і осінь Лілю та Андрія. Навіть Андрій привозив невеликі посилки з Києва від мам з Сімферополя: для себе — круп, сало, соняшникову олію, для Радка (сторожа притулку «Холодера», первічного кавказця) — кістки. А ще — пожитки для душі та розуму від друзів і з місяць біблотеки.

А ось Ліля потрапила на історичну батьківщину, в Прибалтику, тільки через три роки — треба було обміняти старий радянський паспорт, щоб нарешті узаконити свої стосунки з Андрієм. Хоча в горах усі акти громадянського стану видаються як грошеві, але з'явилися обставини, що змусили дивично тимчасово повернутися в суспільство, із якого вона пішла. Ліля чекала дитину.

Шлях долому був нелегкий. Щоб опинитися в рідних стінах, потрібно було перейти кордон незалежної держави. Легально на це потрібно було б кілька місяців — запит до латвійського посольства, очікування на відповідь, бюрократична тяганина, нувні пошення і гроші... Віночі, намаючись триматися подали від людей, нучили в коніні сіна, Ліля йшла до рідного дому. Тра в «ніземного розвідника» закінчила шкільно.

У листопаді в егеря народилася донька. Новий рік гірська сім'я зустріла біля підніжжя Карпат у гуртожитку, де їм дали на зимовий період невелику кімнату з батареєю. Та це тимчасова неабідність. Бо країні за гори можуть бути тільки гори, які щасливе подружжя, даруйте, вже трішля, не проміняє на жодні блага цивілізації.

Дорогі співвітчизники!

Від імені 2500 працівників

Coca-Cola в Україні

бажаємо

у Новому 1998 році

здійснення усіх ваших мрій!

Злагоди та достатку Вам!

З Новим

1998!

